

5è recull de contes
antiautoritaris

Aquesta obra té una llicència Creative Commons:

Reconeixement - NoComercial - CompartirIgual

No es permet un ús comercial de l'obra original
ni de les possibles obres derivades,
la distribució de les quals s'ha de fer amb una llicència
igual a la que regula l'obra original.

Correcció dels contes a càrrec
de la comissió correctora de Negres Tempestes

Portada, maquetació i còmic:

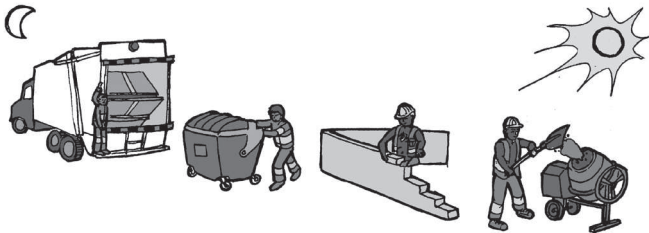

Producció Editorial:
Negres Tempestes
www.negrestempestes.org

Dipòsit Legal:
Printed by Publidisa

Index de contes

Qüestió de principis (Albert Rigola)	7
El dia que les voreres van començar a creixer (Agus Giralt, il·lustracions d'Ira)	10
Tocats pel vent (Marta Farré Ribes)	14
Ella (Eva)	17
El dit que assenyala la lluna (Jake Green)	19
Les trifulgues d'en Hashim (Marc Montaner Mayol i Alba Subirats Viñals)	25
Contradiccions (Ororo Monroe)	29
Netejadores d'aire (Elia Tabuenca i Mark Andrés)	35
Radiografia de la vida d'un jove festalcohòlic	42
El senyor dels planells (Joan Marca i Tristan)	47
L'absència (Agus Giralt, il·lustració d'Azagra)	49
Els àngels profanadors i la font màgica (Carles Alonso)	52
Crònica d'un afectat amb Tourette (Joan)	57
Vacances a Badalona de Jorge Tapabastes (Fernando Ventura)	59

Pròleg

Engany aquest projecte compleix 5 anys amb les millors de les nostres il·lusions per seguir cuidant-lo i mantenir-lo ben viu. Per seguir contribuint a omplir una mica aquest buit creatiu i narratiu en l'aparent minso panorama llibertari català—com canvien les coses amb tans sols un segle!!

Desitgem que trobis alguna espurna d'inspiració en aquestes pàgines per tal d'incidir activament en els canvis que tindran lloc durant el pròxim segle i així revertir el nostre panorama.

Salut i anarquisme.

Negres Tempestes, abril de 2011

Qüestió de principis

- Job, seu i calla d'una vegada. -
- Per què papà, per què ho he de fer? -
- Per que ho dic jo i punt, a seure i a callar, coi de criatura! -

Màrius té trenta-quatre anys i s'ha passat tota la vida atacant el patriarcat, l'autoritat i per extensió tot el sistema social, polític i econòmic. Ara fa tres anys que és pare i tots els seus principis estan a punt d'esmicolar-se. La seva concepció del món s'ha estavellat en sentir-se a si mateix pronunciant les paraules maleïdes: "Per que ho dic jo i punt". És la frase que més ha odiat en la seva vida. S'ha afartat de sentir-la en boca dels seus pares, dels avis, dels professors i, en general, de tot aquell que ha cregut tenir una certa autoritat sobre ell.

Màrius no es considera a si mateix un intel·lectual, de fet, tampoc no és amant de seguir ídols, consignes, dogmes ni fal·làcies de pamflet. És una mena de rebel solitari que sempre ha cregut tenir clara una idea bàsica. Sap que és un concepte d'origen clarament judeo-cristià, però ell ho pren com una filosofia. "Cal fer el bé". Està convençut, en segona instància, que cada ésser humà és prou capaç de saber diferenciar el que està bé del que està malament. Com a principis bàsics no semblen del tot equivocats i, de fet, aparentment, són d'una simplicitat enlluernadora. Està clar que amb els anys ha hagut d'anar desenvolupant el tema. Als dos preceptes bàsics n'ha afegit altres que ha anat deduint amb l'experiència. El que faria tres en la llista ve a dir que sempre és preferible fer el bé a un conjunt de persones abans que a una de sola. El quart, que en aplicació de la bondat, cap persona pot sentir-se mai per sobre de cap altre i això el porta a declarar-se enemic del sistema social, polític i econòmic vigent.

Aquest darrer punt sempre l'ha dut de corcoll. És tan difícil mantenir-se pur que, a voltes, sembla del tot impossible. Estar en contra de la societat actual però no viure aïllat és una proesa, considerar-se àcrata

en un món on l'anarquia és sinònim de desordre i violència et converteix en sectari i no fer ús dels diners és una tasca titànica.

Màrius, que creu tenir solucions per a tot, ha acabat arrodonint el seu sistema filosòfic amb una cinquena sentència robada, segurament, d'algun llibre d'autoajuda: "Si no pots canviar el món, comença per canviar-te a tu mateix". D'aquí dedueix que ell va per lliure, seguint la seva via personal, i la resta de la humanitat camina en una altre direcció, equivocada, clar. Ser minoria d'un sol membre no vol dir pas estar boig. Màrius està convençut que és una mena de sant, un gurú o un profeta predicant en el desert. Tampoc és que es dediqui a fer proselitisme de la seva visió de les coses, però sempre que en té oportunitat ho deixa anar. Ho fa igual en un ateneu que en la barra d'una taverna. Predica amb seguretat i una certa altisonància. En general, la gent el pren per un boig simpàtic, però ell va a la seva.

Tot va canviar fa quatre anys. Alguna cosa dins seu, segurament l'animal que tots portem ocult, li va demanar ser pare. Tenia mil opinions en contra. La superpoblació, el món infernal en el que creixeria el seu fill, el futur incert, la impossibilitat d'imposar-li la seva manera de veure-ho tot o, fins i tot, el ser defensor de la teoria de l'autoextinció de l'espècie humana.

Les contradiccions van començar a fluir amb una intensitat com mai no ho havien fet. Aviat es va adonar que el pare ha d'exercir una certa autoritat sobre el fill. El fill s'ha de socialitzar i, per acabar-ho d'adobar, calen els diners que el capitalisme es cuida de fer circular. Evidentment, a tot plegat, s'ha d'afegir que la mare té tant o més dret que ell a decidir com pujar el fill.

Els primers temps de paternitat els va dedicar a afegir petites clàusules als seus cinc principis. Més tard va començar a modificar el redactat d'algun d'ells i avui, finalment, tot s'ha anat en orris en sentir-se a ell mateix pronunciant la fatídica frase: "Per que ho dic jo i punt".

Tot s'ha ensorrat com un castell de cartes. Trenta-quatre anys fent el bé, actuant com creia que s'havia de fer i un mal moment l'ha fet veure que moltes coses no tenen regles. Ara sap que quadricular-ho tot és absurd. Posar límits a l'infinit és inviable i que no hi ha mètode, no hi ha filosofia i potser, tampoc, uns pocs principis que valguin.

Màrius ho ha perdut tot i plora. Plora com ara ho fa el seu fill però molt més desconsoladament. Se sent víctima d'un gegantí naufragi.

El seu sistema potser no és el millor, però en el fons del seu cap neix una petita llum d'esperança. Sembla una guspira en un mar de foscor. Tindrà clar per sempre més que, faci el que faci, si ho fa seguint la coherència de triar el bé abans que el mal, sempre actuarà millor que seguint els dictats del podrit sistema que domina el món.

Albert Rigola

El dia que Les voreres van començar

a creixer

una història

d'Agus Giralt

dibuixada

per la ira

març abril 2011

creative commons

Un dia les voreres van començar a créixer a la ciutat. Cansades de les seves imperfeccions, d'estar tant properes al terra, de la brutícia, dels pixats i de la pudor de les clavegueres es van enfilegar cap al cel, amb l'aspiració d'esdevenir dignes de les mirades com si fossin aparadors.

Van començar a créixer molt lentament, de forma imperceptible als ulls dels homes, que, en qualsevol cas, estan poc avesats a fixar-se en aquestes coses.

Però aviat van ser suficientment altes com per dificultar el pas de tots aquells que per condicions físiques o per la seva edat no tenen la mateixa agilitat que la majoria dels més joves.

La resta de persones tenia massa pressa per entrar als llocs de treball i a les escoles com per adonar-se que un grup de vells lents i que no feien més que nosa en els seus trajectes, es començaven a acumular davant d'uns passos de zebra cada cop més inaccessibles.

També varen començar a patir les conseqüències els que caminaven amb cadires de rodes i els cecs, però la resta de gent no va notar res d'estrany, ja que de fet eren pocs els qui s'havien plantejat la possible autosuficiència d'aquestes persones. Així doncs milers de voluntariosos satisfien els seus egos ajudant a creuar els carrers als "minusvàlids" a qualsevol lloc de la ciutat, sense plantejar-se que el problema era la crescuda de les voreres.

Als pocs dies ho varen començar a notar aquelles mares i pares que portaven als seus fills petits en cotxets, però com aquests normalment no van en direcció al treball, ningú va creure que poguessin tenir pressa, així doncs, sense pressa, ningú va donar-ne importància.

Les voreres seguien creixent i ja eren molts els que no podien baixar-les, apinyant-se contra els edificis. Però els joves que treballaven, tant acostumats als carrers comercials plens de gent, no ho van trobar estrany.

Baixaven i pujaven voreres quan aquestes feien tres pams fent un saltironet i ho van seguir fent quan arribà al metre i mig seient a la vora i baixant amb compte.

Però un dia les voreres van arribar a ser tant altes que ningú podia baixar-les. I la gent de la ciutat va aïllar-se una mica més del que habitualment ja ho estan. Les illes de cases havien esdevingut illes de debò, separades per profunds gorgs, al fons dels qual hi transcorrien uns rierols d'asfalt que cada cop eren més llunyans. I la gent, impotent, no podia fer res més que fer voltes als propis edificis contant els minuts per tal de recuperar, més endavant, el temps perdut a la feina.

Quatre anys més tard, l'alcalde, que no havia descobert encara que la seva ciutat era inaccessible i que la gent hi vivia aïllada, va adonar-se de la crescuda de les voreres quan va llegir un informe tècnic encarregat pel tècnic corresponent per tal de descobrir per quina raó no havia anat ningú a votar.

Tocats pel vent

Els bitxos són molts. Infinites formes. Infinit colors. Cada un, un moviment. Un gest. Un ritme. Un tarannà. Una història.

I ells construeixen la seua ànima. La seua essència. I donen forma al seu cos. La construeixen a ella. Són ella.

Es miren entre ells. Parlen. Riuen. Conversen. De dos en dos, tres, quatre. S'uneixen i es separen. S'oloren. Es toquen. Es miren. S'identifiquen. S'alternen. S'ajunten, a estones. També es separen. Es concedeixen la paraula, el moment, el temps, el protagonisme que els pertoca. A cada moment.

Rellisquen per les venes, les artèries, els intestins. Descansen a l'estomac. S'asseuen al cor. Escalen pels pulmons. De vegades. De vegades es deixen portar per la força de l'aire. Les cavitats, els porus. Les esclotxes del seu cos, són les seues cases.

Són molts. Un és present. L'altre futur. El passat. La vida. La mort. L'alegria. La tristesa. La felicitat. La construcció. La destrucció. El disseny. El somni. El fluir. Les emocions. El vincle. La soledat. El compartir. La comunicació. L'estancament. Els projectes. L'estructura. La desestructura. El sentit. El sense sentit. L'amor. L'odi. La bogeria. L'impuls. L'energia. El desgast. La calma. L'excitació.

Molts colors. Cadascun un color. Definit. Diferent. Brillant.

Però són els dies de vent. O d'altres pressions. O d'instabilitat. Que tot ho canvien. Es mouen i remouen, en el cas del vent. Queden tots xafats i amuntegats uns damunt els altres, quan les altres pressions. No troben el seu lloc amb la instabilitat. El cas és que es desorienten. Es dilueixen. Els uns amb els altres. Es barregen els colors. Negre. Tot esdevé negre. No hi ha reconeixement. No hi ha conversa. No hi ha ubicació. No hi ha explicació. No límits. No definició. Tots tenyits per quelcom que ho amalgama tot. La por. I ja no són ells. Són la por i ells.

La por a la vida. La por a la mort. La por a l'alegria i a la tristesa. La por al present. Por al futur. Por a fluir. A estancar-se. A construir i a destruir. Por al passat, al present i al futur. Por al sentir i al vincle. Por a no sentir. Por a la soledat. Por a compartir. Por a comunicar i a no comunicar. Por a l'estructura i a la desestructura. Por a l'amor i por a l'odi. A la bogeria i a l'alegria. Por al desgast. Por a la calma i por a l'excitació.

Són aquests dies.

Només hi ha un color. La foscor. I només hi ha una força. La por.

Naveguen desorientats. Pressionen els pulmons. Escalen venes i artèries. Contracorrent. Tensen teixits. Rebenten cèl·lules, en l'intent de buscar refugi. Es trepitgen els uns als altres. S'ofeguen els uns als altres. Reboten pel cor. Foraden cavitats. Rebenten escletxes. Taponen els porus. No hi ha aire. No hi ha vida. Només por. Només foscor.

I ella sent, en aquests moments, que se li ha escapat. Que s'ha escapat la seua essència. Que no és res. Que no és ningú. I que ho és tot. Que és la possibilitat de tot i res a la vegada. Que res és real. Material. Perquè ella no ho és. Tot foscor. Tot por. Res on agafar-se. Ni tant sols per explicar. Res.

Ella ho intenta. Vol recuperar. Recuperar-se. Trobar-se. Veure. Mirar. Direcció. Sentir. Caminar. Agafar. Deixar. Trobar-se. Posar ordre. I no pot. No troba. No hi ha res. Res on agafar-se.

Parar. Respirar. Respirar és l'únic que li queda. Respirar tot i la pressió als pulmons, al cor a l'estómac. Són ells. Els bitxos. Que ho fan com poden. Res més. Respirar. Respirar. No fer. I confiar. Confiar. Que passarà. I ja està. Que passarà. Que només és això. Que s'han desorientat. Que s'han capgirat. Que ho fan com poden. Que busquen refugi. Reubicar-se. Ells també. Que només busquen, el seu espai en ella.

I és així. Parant. Respirant. Confiat. Escoltant. Escoltant-los. Van reapareixent. Ara unes antenes amb pels violeta i taronja trauen el cap pel fetge. Allí uns tentacles amb bombolles groc fluorescent il·luminen el pàncrees. Més enllà unes ales amb transparències vermelles aletegen budells amunt. Porus, escletxes, cavitats, es van dolçament omplint, un altre cop, de l'amor i l'odi, l'alegria, la tristesa, de la vida i de la mort.

I el cor torna a bategar a cop d'impuls, de vegades amb calma. I els pulmons s'omplen ara d'amor, ara d'odi. I l'estómac es posa a digerir, el vinclé, la soledat, el compartir.

I és així com el vent, l'alta pressió, el canvi, els núvols, les turmentes, els trons, la lluna, esdevenen només això. Vent. Pluja. Núvols. Lluna, ara creixent, ara minvant. Cicles. Canvis. Transformació. Moviment. Pujades i baixades. Relliscades. Pèrdues i retrobades.

I és així, com ella s'adorm, un altre cop. S'adorm amb ells reomplint els passadissos del seu cos, de la seua ànima. S'adorm amb tots ells construint la seua essència, una essència. La seua essència. De nou hi ha forma. De nou contingut. De nou ella.

Així, s'adorm un altre cop, amb tots ells que l'omplen de sentit, i li ofereixen, ara aquí, ara allí, ara l'un, ara l'altre, ports on parar, vaixells per navegar i ocells amb qui volar.

Marta Farré Ribes

Ella

A una edat molt precoç ella ja tenia un fort sentit de qui era, què era capaç de fer, i què era just. Ella tenia una voluntat tossuda que intentava mobilitzar la seva ànima sota els seus propis desigis, interessos i pulsions. Ella els feia por perquè sabia viure la vida en els seus propis termes sense importar lo inadequats que resultessin pels altres. Ella sempre decidia el seu proper pas. Ella actuava sense esperar l'aprovació de ningú, ella sabia que era capaç de fer i ser qualsevol cosa, ella no s'avergonyia ni es culpabilitzava per utilitzar la seva pròpia força quan era atacada. Ella no somreia per complaure als altres, sinó que reia desvergonyida i sorollosament per les alegries de la vida; ella no plorava victimitzant-se o d'amagat, sinó que cada llàgrima que exhibia lluitava sincerament per les injustícies. Ella era sensible i indòcil alhora. Ella s'havia negat feroçment a acceptar ordres externes. Ella s'havia negat a fer el que s'esperava d'ella. A ella li era igual no agradar als altres. Havia estat molt tossuda. Ella havia estat una heretge. Res d'ella era aprovat, res d'ella era respectat. Tot d'ella era castigat, colpejat, escridassat. Ella havia intentat entossudir-se més i més, però cada trosset de confiança en sí mateixa que laboriosament aconseguia aplegar, rebia un cop més dur. Ella cada cop recollia uns bocinets més esmicolats i apagats. Sentia esgotament. Va decidir ser incorpòria, quasi invisible, ingràvida. Però ella va ser-ne conscient, tota l'estona. Era el més dur: haver decidit anar-se apagant. I moltíssimes vegades va desitjar tornar a aixecar la mirada, alçar la veu, desafiar-los. Se'n moria de ganes. Ella era així, quasi per naturalesa. Per un profund i dissimulat infortuni del destí, deien alguns que dissimulaven indiferència, la sort estava fortament en contra seva, no era enlloc, no era ningú, no era ella. Ella va amagar els seus sentiments, va amagar les seves veritats, va ocultar la seva força. Però va mantenir dins seu una flama. Ella es va mantenir sense rostre i sense veu, però una mena de llum encara brillava a través del vel del seu silenci. Per a ella el sol s'ha amagat sota terra i la lluna ha fugit, però tot i així, continua avivant la seva flama. El seu foc, a ulls

dels qui encara l'escarneixen i injurien, sembla un foc ofegat, amb unes cendres mortes que l'acompanyen. Però ella sap que el seu foc, avui resguardat i emboscat, provocarà un incendi, algun dia. Aquest foc l'estimula a lluitar per la seva pròpia pell i per un tros de terra on romandre, una terra des d'on veure el món, des d'una perspectiva pròpia. Ella sap que el seu arbre de la ràbia té moltes arrels, i també té moltes branques; i no vol que les branques es trenquin abans de donar fruits. Ella, doncs, espera. Espera fins que les aigües no siguin tan turbulentes i les muntanyes no tan esclavissadisses. Ella, colpejada per tots, espera, però ella sap que no pot esperar massa temps més, perquè els seus cops es comencen a llançar contra ella mateixa. Això no ho permetrà. Després de tota la violència que han llançat contra ella, com si fos una bèstia captiva dels seus estúpids preceptes, ella es reconeix com a poderosa, perquè no ha defallit, només s'ha amagat, un temps. Per cansament, sí, però és conscient que també per argúcia. Ella no espera abandonament, ella ja sap perfectament per a quin propòsit espera i en quin moment deixarà d'esperar. Ella no espera que l'auxiliïn, tampoc no espera a ningú. Ella sempre ha sabut reconèixer els seus desitjos, tant abans, quan brollaven sobiranament, o ara, desitjos coagulats en letargia. Aquí en soledat prospera la seva insurrecció, i ella desitja. Sota la seva aparent mirada doblegada, ja hi ha una cara insolent llesta per explotar. Tot esdevindrà a través dels seus propis ulls, la seva sinceritat mai més no callarà, l'acció desbordarà de seves venes plenes de sang, i les seves extremitats conscients decidiran quan caminar. I el seu foc calcinarà tot allò que gosi aturar-la.

Eva

El dit que assenyala la Lluna

Mentre seia tranquil·lament amb els meus companys admirant l'espectacle d'impotència del cos policial que al davant se'ns alçava, també recordava amb un somriure la decisió que, al cap i a la fi, ens havia portat a aconseguir aquesta situació. Aquella confiança i empenta que ens havia fet tirar endavant els plans que molt i molts havien somiat però mai realitzat. Aquella plenitud, aquell allibrament profund, era la diferència entre el dit i el fet.

—Vas caminant per un camí de muntanya quan, de cop, et caus per un forat a una cova totalment fosca. En caure, et dones un cop al cap i et desmaies. Quan et despertes no te'n recordes de què ha passat, de cop et trobes a la completa negror. Què és el primer que necessites saber?— digué en Leo, el locutor. A mi em va saltar una mica el cor, donat que estava al davant i ja veia que apuntaria la seva pregunta cap a mí. Digui el que digui fotré la pota, perquè segur que té trampa!

—Com sortir d'allà!— un del meu darrera. Em va alleujar la tensió del silenci. I un altre més enllà:

—Si t'has fet mal i pots continuar.

L'orador escoltava sense dir res, assentint amb el cap i repetint el que proposaven:

—Com sortir... Val, què més? Si has pres mal... Alguna més?

—Home, primer hauries de saber que t'has caigut dins un forat! —va dir un altre. Aquí estava la trampa... No me la sabia aquesta.

—Exactament! Per començar a prendre accions per solucionar la situació, primer has de ser-ne conscient. Gràcies! És el tòpic: El primer pas per superar un problema és reconèixer que el tens. Assumeixo que aquest pas l'heu donat tots en venir a aquesta conferència. Bé, primer: algú d'aquí ha vingut pensant que això seria una xerrada sobre sindi-

calisme, activisme o similars? –Es va fer un silenci mentre examinava d'esquerra a dreta el grup d'assistents cercant una mà aixecada. N'hi havia una, al meu costat– Bones, de què creies que aniria?

–Bé, pensava que era una projecció sobre la okupació d'aquell bosc de Girona... Suposo que m'he confós. –digué la noia, una mica nerviosa de que ara tots li paréssim atenció.

–Sí, crec que és demà a aquesta mateixa hora, a les 7 de la tarda. Bé, com ja he dit no parlarem del bosc de Girona, però et convido a que et quedis. Això d'avui durarà ben poc, i crec que pot semblar-te interessant. Bé, si no ho creies ni jo... –li dedicà un somriure i va continuar– Aquesta és la breu introducció d'un programa de 8 sessions, durant el qual tractaré de donar-vos les eines perquè us allibereu profundament, paral·lelament a qualsevol ideologia o política. No heu de deixar de ser qui autènticament sou ni canviar el que creieu. Res d'això. Precisament, pretenc aconseguir que sigueu més qui sou. Vull que no torneu a patir aquella ansietat que et paralitza de fer el que realment voldries, esborrar els I si no va bé...? del vostre cap. Vull que sentiu aquesta força de satisfacció al ventre, una seguretat radical en vosaltres mateixos.

Segurament tots aquí hem sentit, alguna vegada, com l'energia s'esvaïa del nostre cos en pujar a una tarima per fer una presentació a l'escola o la feina. O aquella por a situacions noves, i hem tirat pel confort de la rutina. I segur que més d'una vegada ens hem sentit víctimes de les circumstàncies o de les decisions d'altres persones, amb el conseqüent odi cap a aquestes. Això és treure't poder sobre la teva vida i donar-li a uns factors externs: situacions, fets, persones. Tot el que dic està relacionat. Com allò que ens enganxa els peus a terra quan hem d'anar a parlar a una persona que ens agrada, o els nervis quan agafem el telèfon per trucar-la. O, per entrar en l'àmbit que ens ha fet possible posar-nos en comú, aquella situació on el policia abusa del seu poder amb algú i et quedes paralitzat per la por. O quan en una discussió filosòfica o política ens quedem bloquejats per explicar allò que tan clar tenim a persones amb les que no tenim total confiança. Bàsicament, totes aquelles situacions on voldríem, racional i conscientment, actuar de determinada manera i no ho fem per por, ansietat, preocupació, ... En definitiva, per fer-nos massa la olla i no passar a l'acció.

Així doncs, vull que passeu a formar part del reduït percentatge de gent que té una absoluta confiança en sí mateixa. Que us ho qüestioneu

tot! Que tireu els murs que vosaltres mateixos us heu construït amb la dedicada col·laboració del Sistema en la vostra socialització.

En aquest món d'ego i de poder, als de sempre no els interessa gent lliurepensant. No els interessa gent que es qüestionï cada patró de conducta, cada acció. No volen gent confiada, líder de la seva vida. Volen morts vivents que actuïn d'acord amb uns patrons que han creat a base de publicitat, lleis, moral per esclaus, policia, caixa tonta, ... El que han fet sempre, i fan cada vegada més, és programar-nos perquè no els donem problemes. No només això, sinó que els paguem i ajudem en tot el que volen. Tot això, clar, a costa de la nostra llibertat i felicitat. No sé si vosaltres, però jo veig més victimisme, desànim i negativitat del que voldria al moviment de gent que no ens agrada que ens prenguin el pèl, i és una llàstima. Però jo crec que si ens han pogut programar, nosaltres ens podem reprogramar. Jo, amb l'ajuda de molta lectura filosòfica, psicològica, algun que altre amic de valor incalculable i la voluntat de millorar, ho he aconseguit. Només espero ser el dit que assenyalà la Lluna, la llum d'una espelma que vosaltres heu de portar per il·luminar el vostre camí personal, i que el vostre procés sigui més comprimit en temps i esforç que el meu. És a dir, no em posaré a donar

classes de filosofia ni de psicologia, ni us enviaré el meu amic a domicili. –tots vam riure, ell inclòs. Va reprendre la càlida serietat– Durant any i mig he estat preparant aquest programa, agafant d'aquí i d'allà el que he cregut més potent. I vosaltres sou els voluntaris per a aquesta versió Beta de la dessocialització. Jo poso aquestes sessions, alguns senzills exercicis escrits i uns arxius d'àudio per que escolteu quan pugueu. L'únic que us demano, pel vosaltres, vaja, és honestedat amb vosaltres mateixos i que feu els exercicis (tan els escrits com les audicions). Us ha passat alguna vegada que escrivint sobre algun tema, de cop, enteneu millor com penseu? És com que parles amb tu mateix, organitzes les idees i fas més sòlida la opinió. Per això estan els exercicis escrits. I les audicions són per assentar el que us transmetré a les sessions aquí i per fer exercicis de visualització. Bàsicament, una part molt important d'aquesta autoreprogramació. Hosti, quina paraulota! Bé, dono per finalitzada aquesta introducció, espero que us hagi despertat les ganes de fer-lo i treure-us les pors a la vida! –acabà, amb els braços oberts i aixecats, donant-li èmfasi al seu missatge.

A mí, al menys, me les havia avivat! I a la gran majoria, per l'aplaudiment que va esclatar, tot i ser no més de vint persones a aquella sala. Erem a un pis okupat a prop de la Gran Via, que es feia servir de centre social per a conferències i tallers variats. Jo i en Pau ens vam mirar amb el somriure de qui troba allò que buscava desde feia molt de temps.

—Buff! Per ara pinta molt bé! Clar que pot resultar que sigui una bona porqueria de xerrades d'autoajuda del tipus Ossos amorosos, però vaja... —digué el meu amic.

—Clar, no és per flipar-se el primer dia i pensar que serem Superman, però vaja, sí, que pinta de luxe. Segur que dins de la filosofia que va tocar quan ell va informar-se estava el taoïsme, allò que et vaig dir l'altre dia. Parla de l'ego, del problema que tenim vivint només al futur i al passat, ... inclòs parla d'anarquia. Bé, no ho diu tal qual. Crec que hi havia una frase que era del tipus: Si el Tao regnés al món, el poble, sense govern, per si mateix s'ordenaria equitativament.

—Hmm, ja em passaràs més informació pel correu.

—Abans que us en aneu: aquí —va dir en Leo, assenyalant la pila de papers de la taula que tenia al costat— teniu les fitxes pels exercicis escrits. Al full del davant teniu una mica els conceptes bàsics, l'organització del programa, dates i temàtica de les sessions i la meva direcció de correu. Si us plau, envieu-me tots un missatge per així tenir les vostres direccions electròniques i enviar-vos els arxius d'àudio. Òbviament, al missatge em podeu comentar el que vulgueu, preguntar, explicar experiències. Bé, de fet, què carai, vull que m'escriviu coses! I per aquells que no teniu correu electrònic, Internet, cap dels dos, problemes amb un o ambdós o la combinació que sigui, comenteu-m'ho i us portaré un lllapis de memòria o un disc pel proper dia. I si teniu una estoneta abans de la propera sessió, mireu-vos la pel·lícula *Revolver*, que així la comentarem una mica el proper dia. Si sabeu anglès i l'enteneu bé, us recomano la versió original, perquè a la versió en castellà li han tret alguna escena boníssima sense motiu aparent.

En Pau i jo vam apropar-nos a la tarima. Les dues persones que fins ara havien estat parlant amb en Leo, se n'anaven. En agafar els fulls que em corresponien i enfilat cap a la porta, vaig recordar-me precisament perquè m'havia interessat tant la temàtica de la conferència. En aquestes situacions feia el que estava a punt de fer: anar-me'n i deixar passar la oportunitat. Bé... el proper dia hi tornaria a ser.

Un cop al carrer, em vaig despedir del company, que s'anava en direcció contrària. Jo vaig caminar fins l'estació de metro. En el camí vaig pensar en la oportunitat que havia deixat anar. Era simplement parlar amb ell, un "Bones, em dic Ferran. M'ha semblat súper interessant el tema. De que anirà la propera sessió?" o "Què en penses del taoïsme?". I no era ni noia que m'agradava molt, ni uns feixistes que em seguisin per un carreró, ni res! Perquè em posava nerviós? I aquestes petites tonteries em minaven mica en mica la moral. Em decebia. Quina tonteria! El proper dia parlaria amb ell. Com havia dit aquell mateix dia en Leo: actuaria com realment volia. El graciós és la d'excuses que et poses a tu mateix per sortir de l'incomoditat. Aquest cop havia sigut "el proper dia hi tornarà a ser". Però ja em coneixia l'estil de les meves excuses. Si era una noia: "No li interessaràs". Si sortia a córrer i em començava a cansar tot i no arribar al que m'havia proposat: "Bé, ja he fet prou i avui no estic gaire enèrgic". Si havia de defensar algú en alguna discussió: "Bé, jo crec que ja se les apanya, i no m'he de posar als assumptes dels altres". En aquell moment només vols evitar posar-li pebrots, vols córrer a la zona de confort. Maleïda la veu i maleïda la meva obediència.

Vaig arribar a sota del cartell de la parada d'Urgell. Vaig inspirar. Vaig expirar. I vaig començar a córrer a bon ritme fins a casa. Poder com a autocàstig, a la vegada que prova de resistència per demostrar-me que podia no rendir-me als meus pensaments derrotistes. I què collons, volia callar la ment i que em cremessin els quàdriceps.

—No puc agafar un soldador i estany i posar-me a reprogramar els circuits de cadascun dels que em demaneu tal cosa, tampoc no voldria. Jo us he donat les claus i vosaltres heu de posar l'autocrítica, la consciència i la voluntat. La suma de tot a mi em va canviar la vida, espero que vosaltres ho aconseguíu. Primer per vosaltres, i després pel món.

Van ser de les últimes paraules d'en Leo com a professor del programa. Tant o més que ell, jo també volia que em canviessin la vida. De fet, jo havia notat un canvi considerable. Del que abans en feia muntanyes pirinenques, ara en feia de les del Maresme. No em preocupava tant, com si s'hagués obert alguna vàlvula al meu cor que deixava anar les tensions que em portaven al límit de la resistència emocional. Com a conseqüència d'això tot era més relaxat: més riures amb els col·legues del restaurant on treballava, amb els companys de pis, ... Sí, ja havia

valgut la pena. Però si en podia treure més, m'hi posaria abans d'anar a treballar, després, abans d'anar a dormir, ... El que fes falta. Total, els exercicis eren entretinguts: visualitzar-te fent el que vols, relaxant-te en situacions incòmodes i acceptant-les, posant-te plenament a la pell de gent que t'importa com si fossis un fantasma i mirant-te a tu mateix des dels seus ulls, ...

I m'havien ajudat a fer-ho a la realitat. Ja ho va dir en Leo: tota la vida havia funcionat amb els patrons de conducta antics, que ja estaven molt rodats. Ara només calia acostumar la ment per treballar amb els nous. Així ho faria, que no fos per falta d'esforç.

Jake Green, Barcelona, Gener del 2011

Les trifulques d'en Hashim

P

rimer de tot he decidit que començaré per presentar-me. Sóc el Hashim i tinc 10 anys. Fa un any que els meus pares van haver de prendre la difícil decisió de començar una nova vida des de zero a les afores de Barcelona, concretament al barri del Raval. Abans vivíem en un petit poble de la Vall d'Ourika, on hi teníem una casa de fang feta pels meus avis, devora de la qual hi conreàvem verdures. Allà varem deixar enrere família i amics.

Ara vivim en un petit pis a la vora del barri del Gornal. Tot i així no ha estat gens fàcil, perquè recordo que al principi el pare es va haver de discutir varies vegades amb els propietaris dels pisos. A més, recordo que una vegada, vaig sentir dir a dues veïnes de l'escala: mira ara, a sobre que estem en crisi, hem d'aguantar aquesta gent! Li vaig preguntar al pare què volia dir això d'estar en crisi.

- Diuen que els mercats estan enfadats...

- Enfadats? Vaig dir estranyat.

- Sí fill, les coses no estan fàcils i, pels que tenim menys encara és pitjor.

La veritat és que no em va quedar massa clar. Suposo que quan sigui gran aquestes coses ja les podré entendre millor.

En arribar em va costar aprendre el català, la nova llengua. És tan diferent a la meua... No em podia ajudar de l'àrab i per nassos vaig haver de fer un gran esforç per aprendre'l el més aviat possible. Sabeu què és arribar a un lloc i no entendre res del que et diuen? Com es pot començar una nova vida sense poder-te comunicar amb els altres? La veritat és que jo ho trobo molt difícil.

Al principi, quan vaig arribar a la classe em vaig sentir molt estrany. Els demés nens i nenes em miraven encuriosits però tampoc em xerraven gaire. A la setmana, a l'hora del pati, vaig voler jugar amb alguns companys a bàsquet. Quan m'hi anava aproximant, ja vaig notar algunes mirades estranyes i abans que pogués dir res, em van fer gestos perquè partís. Mentre tornava a l'entrada del pati vaig sentir que em deien: Moro de mierda, vuelve a tu país! Després vaig saber què significava. Era dur, els primers mesos em vaig sentir molt sol ja que no tenia cap amic o amiga amb qui poder jugar i parlar.

Els dies de festa, els meus pares treballen i, jo em quedo a casa mirant la TV i els espero a què arribin per dinar. A mi m'agradaria poder anar més sovint amb ells a passejar al parc, jugar i poder estar junts però no pot ser, per ara. La mare treballa netejant cases i, curiosament neteja la casa d'en Guillem, un company de classe. Hi ha dies que l'acompanyo i mentre la mare fa feina jo jugo a la consola amb en Guillem, és divertit. Amb els dies, ens hem fet molt amics, ell em deixa les seves joguines... jo també les voldria tenir!

Conèixer el Guillem ha fet que els amics d'aquest em deixin jugar amb ells durant el pati. Estic content, és una gran passa, no? Tot i així, encara no puc parlar molt amb ells.

El pare treballa repartint bombones de butà a les cases de Barcelona. Treballa més de 8 hores diàries i quan arriba a casa està molt cansat i ha d'estirar-se del mal que li fa l'esquena. Com que està tan cansat, per l'únic que pot estar és per la tele. El pare i la mare cada dia es parlen menys, i si ho fan és per discutir. Abans d'arribar a Barcelona no discutien tant...

Ara ja fa just un any que vivim a Barcelona i, les coses no ens van com ens esperàvem. He sentit els pares parlar sobre la possibilitat de tornar a viure a les nostres terres, la Vall D'Ourika. No m'estranya, la veritat! Sé que no som els únics immigrants que hi ha en aquest barri ni els únics que estem en aquesta situació però des que estem aquí, els meus pares no paren de treballar per poder arribar a final de mes. Allà, el meu pare era pagès i la meva mare es cuidava de tenir la casa neta,

això ens permetia passar més temps junts i estar més units. Des que estem aquí, sento que no hi estem prou d'units, no podem compartir la taula a l'hora de dinar, ni podem fer passejades a la vora del riu, ni podem perdre temps mirant els ocells...

Aquí es valoren altres coses, me n'adono que per ser feliç s'ha de tenir més que ningú: una casa més gran, dos cotxes, l'última novetat en teles i mòbils i, s'ha d'estar contínuament comprant per anar sempre a la moda. Però això és felicitat? Quina felicitat més superficial, no? Depenen tan sols del que tenen i no del que són i els envolta, de les petites coses que té la vida.

Em pregunto de què coi serveix tanta riquesa material si la gent és tant pobre d'esperit... Tant se val, ja vos ho fareu, que vos podriu! Tal com deia en Rubianes, ja us podeu ficar el capitalisme i el racisme pel cul a veure si us exploten dins i se us quedin els ous penjant dalt d'un campanar!!

Fi d'aquestes trifulgues –

Hashim - Marc Montaner Mayol i Alba Subirats Viñals -

Contradiccions

Llibertat d'expressió, policia no!

A qui se li acut canviar-li el torn al Joan, havent llegit pel fòrum que possiblement aquest cap de setmana ens tocaria treballar de valent i fer hores extres. Ja m'he quedat un altre cop sense veure el futbol i crec que el dinar, no se m'ha posat massa bé. Clar, com que els caps ens conviden a copes abans de venir a aquests actes. Ara, toca patir la resaca. Hauria d'haver acceptat la clenxa que m'han ofert a la furgoneta, l'uniforme no em pesaria tant.

No son funcionaris, son mercenaris!

Teniu raó, tinc un bon sou. Però és una feina, tothom te dret a treballar d'allò que més li plagui, i a mi sempre m'ha agradat que la llei es complís, per alguna cosa ha estat feta no? Existeixen lleis des d'abans dels romans i la cosa ha funcionat sempre, uns que fan les lleis, uns que s'encarreguen de fer-les complir i uns altres que les compleixen a canvi d'uns beneficis socials determinats pels programes electorals. Tot i que els de dalt es preocuparien més a l'hora de canviar les coses si s'haguessin de posar davant la gent que hi està en contra. Jo me n'estic afartant, és la 4a vegada en 2 mesos que tenim sortida.

35 anys després i aquí no ha canviat res!

La Magda deu estar sopant a casa. L'he trucat des de l'oficina, abans de marxar. Li he dit que no m'esperés per sopar, que teníem sortida. No és la mateixa des que la van fer fora de la feina. Potser és que es passa el dia a casa. Bé, em va dir que havia anat a entregar currículums, però a tot arreu li havien dit que o bé no feia falta..., o que hi havia una llista d'espera enorme... Fins i tot, em va dir que havia trobat llocs, que havien hagut de fer fora als que estaven fent la seva feina. És que el

pati està fatal amb aquesta crisi que diuen. Em deu estar esperant amb el vestit vermell que tan m'agrada.

Ei, concentra't, què no recordes el que deien a l'acadèmia? No s'ha de pensar res. Cara neutra, mirada endavant i a esperar ordres. Se m'havia escapat un somriure.

Resistència

Buf, però resistència és el que necessito jo per aguantar-me aquí dret. Si posessin un fil musical per la ràdio del casc, em podria distreure. Però aquests criden i jo, no puc pas tancar les orelles. Son incombustibles, ja poden ordenar càrrega i dispersió, que en un mes, els tornes a tenir cridant en una altra manifestació. Que si el Papa, que si la crisi, que si els ERO's, que si l'ecologia, l'habitatge, els braus, pels 2 dies, per Can Vies, per l'educació, per la sanitat, per la jubilació. De vegades sembla que fins i tot nosaltres estiguem per la manifestació.

Ja tenen raó, que ningú ens representa.

Què la crisi la paguin els rics!

Si la Magda continua igual, no crec que puguem anar de vacances a Hawai aquest estiu tal i com volíem. Viam si en Mas ho arregla, però tal i com ho està fent, que està retirant totes les promeses per les que el vaig votar. I aquesta pintada del terra? "Deixa de ser una peça més d'aquest sistema que ha mort". Jo soc una persona, que te una feina de les poques que queden que encara son estables. Si la Magda no treballa, podrem cordar-nos el cinturó. No ens caldrà fer com el xicot que he trobat avui pidolant una moneda a la cua de l'INEM, al costat de la comissaria. Tenen raó, però no tenen el poder.

Li diuen democràcia i no ho és!

Ordenen pressió, no han de passar cap a Portal de l'Àngel. Perquè per aquí no? Clar, les botigues acabarien fetes un fàstic amb la ràbia que porten. Al mercat d'intercanvi que varem veure l'altre dia hi havia coses precioses, la Magda va canviar-se una faldilla que ja no es posava per una crepera.

Ostres, aquest no és un dels xavals que corrien l'altre dia per l'oficina? Els recordo entrant al despatx del capità, s'hi van passar una bona estona. Ei, xaval però què fas! Aquest, no només es dedica a cridar. De moment no hi ha ordre de càrrega. I jo aquí com un estaquirot, fins que no ordenin, no puc fer res. Però, els que estan provocant, son els xavals que vaig veure l'altre dia. Tot fa pudor a socarrim. Mira en Millet com se n'ha salvat. No pensis. Però com volen que no pensi si cada cop em sento més a prop d'aquells als que he d'aturar. Cada cop em pesa més l'uniforme, però havia de fer hores extres. Aguanta i fes fora a aquest que està molestant.

Unió, acció, autogestió.

S'han assegut. S'han adonat que hi havia gent que volia que això acabés en ball de bastons. Mira, aquella si que no pot seure, sembla que tingui quasi 80 anys. Li han ofert una cadira de fotògraf. La imatge és prou impactant, son molts. El cap ens havia dit que eren tot joves antisistema, i ara que s'han ajupit, sembla que hi ha molta gent gran. Clar, deu ser per lo de les pensions, a la meva mare li hem de passar 300€ cada més per a que pugui arribar a final de mes. I ara que diuen que apujaran els impostos. I la Magda sense trobar feina i jo aquí com un estaquirot.

Així, així, ni un pas enrere, contra el capital, acció directa!

<< preparats per a fer-los aixecar >>

No, un altre cop arrencacebes, no. Que ja ho deia jo, que no hauria d'haver canviat el torn. Però aquests, tants com son, han preferit seure a intentar arribar a St. Jaume. Doncs son molts. Això de l'autogestió que és? Suposo que no rebre ordres de ningú, sinó decidir entre tots. Jo també seuria. Però he d'obeir ordres.

<<Aixequin-los>>

L'avi Siset em parlava,
Ei bèstia, que si l'agafes d'aquesta manera li pots trencar el braç.
de bon matí al portal,
Quin Nazi en Jonathan, en aquestes situacions s'aprofita.
mentre el sol esperava.
En aquests moments deu estar trempant.
I els carros veiem passar.
Després a la dutxa ens ho tornarà a explicar amb pels i senyals.
Siset que no veus l'Estaca.
Hauria de començar a aixecar a la gent, també.
On estem tots lligats?
Sempre obeint ordres.
Si no podem desfer-nos-en.
I en Jonathan, és per flipar.
Mai no podrem caminar!
Què hi deu tenir al cap?
Si estirem tots ella caurà
Jo, no puc. No vull.
i molt de temps no pot durar,
Tenen raó.
Segur que tomba, tomba, tomba,
Crec que vaig a seure.
ben corcada deu ser ja.
No puc fer-ho vestit així.
Si jo l'estiro fort per aquí
Fora la Porra,
i tu l'estires fort per allà,
fora els guants!
segur que tomba, tomba, tomba

A la merda el cinto i la pistola!
i ens podrem alliberar.
Fora el casc!
Però Siset, fa molt temps ja
L'armilla antibales a la merda!
les mans se'm van escorxant
Els únics que tenim bales som nosaltres.
i quan la força se me'n va
Fora la camisa!
ella es més forta i més gran.
I les botes que pesen tant.
Ben cert sé que està podrida
Com els meus peus per aquest calçat.
i és que, Siset, pesa tant
A la merda les proteccions de les cames!
que a cops la força m'oblida,
I els pantalons, per què no, fora amb ells!
torna'm a dir el teu cant
Soc un més, com ells. Vull cantar!
Si estirem tots ella caurà
i molt de temps no pot durar,
segur que tomba, tomba, tomba,
ben corcada deu ser ja.
Si jo l'estiro fort per aquí
i tu l'estires fort per allà,
segur que tomba, tomba, tomba
i ens podrem alliberar.
L'avi Siset ja no diu res,
Ei, però Carles què fots?

mal vent que se'l va emportar,
Què no ho veus que soc jo?
ell qui sap cap a quin indret
Ahg, la ma no, imbècil.
i jo a sota el portal.
Què estàs del bàndol equivocat!
I, mentre passen els nous vaillets,
Pensa una mica, Carles.
estiro el coll per cantar
Què no veus que tenen raó?
el darrer cant d'en Siset,
No ho has vist en tantes manifestacions?
el darrer que em va ensenyar.
Que els de dalt estan podrits!
Si estirem tots ella caurà
Que el sistema no funciona!
i molt de temps no pot durar,
Ens han estat sempre enganyant!
segur que tomba, tomba, tomba,
S'han d'inventar noves maneres!
ben corcada deu ser ja.
Escolta'ls! Decidim-ho entre totes!
Si jo l'estiro fort per aquí
i tu l'estires fort per allà,
segur que tomba, tomba, tomba
i ens podrem alliberar.

Ororo Monroe

Netejadores d'aire

Però on és la bellesa? Sembla que una capa de coses dolentes s'hagin apoderat de l'aire. Potser la bellesa té por d'aquesta foscor i per això es deu haver amagat..

- T'agradaria netejar l'aire? -

- Sí, m'encantaria. -

- Doncs vine, apropa't, deixa que t'expliqui com podem convertir-nos en netejadores d'aire.-

I l'hi va explicar.

Aquella mateixa nit van planejar el primer segrest.

I.

Varem quedar aquell vespre al cafè de la cantonada, ho recordes? Portàvem temps planejant-ho, fent dibuixos, imaginant aquell dia, parlant i parlant i parlant i parlant sense parar. I allà estàvem, prenent un cafè calentet, amb les mans calentetes, la llengua calenteta, però el cor més fred que mai. Havia arribat el dia del segrest. Recordo que anaves vestida com una lladra, ja ja ja, vas vestir-te tota de negre, porto guants a la bossa, mai se sap, em vas dir amb la veu tremolosa. Jo també tenia por, però sabia que el que fèiem estava bé. Sabia que el nostre acte despertaria els capets pensants que hi ha al nostre voltant. Quina raó teníem! Però aquell dia, al cafè, nosaltres encara no sabíem res. Jo primer vaig al banc, tu a la comissaria i després ens reunim al garatge, te'n recordes del pla, no?, parlaves i parlaves sense parar. Estava tot més que estudiat. Però tu encara tenies por de que les nostres mans tremolessin. Aquell dia el meu pols estava més que segur, per això et vaig dir que no tenies res a témer. En aquell moment, al bar, vaig pensar que no series capaç. Vaig pensar que en quant ens separéssim, tu cap al banc,

jo cap a la comissaria, desviaries el teu camí i t'aniries cap a la mar, cap a la muntanya, cap al camp, cap al supermercat, cap a qualsevol altre lloc excepte a l'acordat. Però jo també m'equivocava amb tu.

Quan vaig pujar al cotxe i vaig encendre la radio sonava la cançó típica-tópica-preciosa-magnífica-meravellosa que diu així: "Don't worry, about a thing, 'cause every little thing it's gonna be alright" i jo vaig somriure i vaig començar a cantar la cançó com si marxés de vacances a Sevilla o a la Conxinxina, tant se val. Encara que en realitat anava a buscar al Sr. Joan Serra, comissari de la Policia Nacional del carrer Nou número 2. Però jo seguia cantant la típica-tòpica-preciosa-magnífica-meravellosa cançó, inclús quan vaig colpejar-li el cap, vaig ficar-lo dins el cotxe i vaig portar-lo al garatge, inclús llavors, seguia cantant la cançó.

M'ha costat molt fer-ho Sílvia, vas dir-me plorant, crec que no haves posat la mateixa emissora de ràdio que jo. Al garatge vam reunir-nos, ens vam abraçar i ens vam calmar. Els dos homes estaven estirats sobre el sòl, vius, però dormits, somiant amb un món imaginari, un món millor que nosaltres estàvem a una passa de tocar. Llavors van picar

a la porta i tu vas espantar-te com una mosca quan veu algun moviment, van tremolar les teves ales, les teves parpelles, els teus llavis. I jo vaig obrir la porta, amb una màscara de gel. Era en David, vinc a col·laborar, ens va dir amb una veu greu, sortida de molt endins. David! Em vaig posar tan contenta que vaig començar a tremolar com tu feia uns segons. David. Tant de temps negant-se a la nostra idea. Tant de temps intentant que paréssim, que deixéssim aquella idea aparcada en un racó de la memòria, en aquell racó on les idees moren, es queden pansides, es marceixen i fins i tot fan pudor. I allà estava en David. A la porta. Davant meu. Volent que aquella idea no acabés fent pudor.

Vam anar al garatge on erets tu, tremolant com la mosca que abans he anomenat. Vas somriure un munt en veure en David entrar per la porta. Vau abraçar-vos, vau besar-vos, Va, va, que es despertaran, us vaig interrompre. Teniu més cloroform?, Sí, mira a la meva bossa, ràpid, ràpid, que aquest ja s'està movent, Sílvia, cony, passa'm la teva bossa! Què...què...què...hi faig aquí? Ràpid!, i vaig donar-li el cloroform i el banquer que s'havia mig despertat va tornar-se a quedar inconscient amb el cap sobre el sòl del garatge.

Va ser llavors quan començà l'espectacle.

II.

Vaig agafar la serra mecànica del teu pare. La serra amb la que talava fusta a l'hivern. La que tu tant havies temut de nena. Et va espantar veure'm amb ella a les mans. Vaig entendre la teva por, jo també la sentia. Vaig apropar-me al banquer. El vaig mirar. No vaig sentir res en mirar-lo. Ni pena. Ni ràbia. Absolutament res. Vaig encendre la serra mecànica i tu te'n vas anar corrent. Durant més de mitja hora vaig estar tallant a trossets al banquer. El soroll de la serra em perforava l'oïda i m'impedia sentir el que en David semblava cridar. Cada cop estava més vermell, com més enfadat amb mi. I cridava i cridava i cridava, però jo només sentia el soroll de la serra, de la serra del teu pare, de la serra dels teus malsons. Vaig acabar. Em vaig asseure al terra i vaig encendre una cigarreta. En David va asseure's al meu costat, ja calmat, i va agafar-me la cigarreta dels dits. Va donar-li una calada, una altra, una altra, i va posar-se en peu. Descansa tu ara, ja m'encarrego jo del policia, i va mig somriure. Crec que li havien entrat ganes de fer-ho.

Vaig anar a la cuina a buscar-te. I vaig trobar-te de peu, mirant per la finestra, plorant i tremolant, Què estem fent?, vas dir-me en veu baixa, casi com si fos un secret, què estem fent?, Canviar el món, vaig dir-te i vaig besar la punta del teu nas.

La serra deixà de sonar. El silenci. Vaig tornar al garatge, amb en David, amb la nostra obra. Vaig veure'l assegut al terra, mirant amb atenció al policia i al banquer, al banquer i al policia. Vaig apropar-me a ell i li oferí una cigarreta. Vaig asseure'm al seu costat i vaig fumar jo també. Llavors vas arribar tu. Vas entrar al garatge i vas asseure't amb nosaltres.

A terra hi havien els trossets que havíem arrancat amb la serra. Feien pudor. Molta pudor. I eren fastigosos. Feien vomitar. A prop meu estava el primer trosset que li havia extret al banquer, la Cobdícia. Estava allà, morta, acabada, per sempre, para siempre, forever. Uns metres més enllà estava el Poder, apartat del cos, sol i abandonat al fred sòl del garatge. Els Diners, la Competitivitat, l'Avarícia, l'Interès rodejaven el cos del banquer que seguia dormit, com si res, com si no estigués dividit en trossets de merda. Aquella havia estat la meva obra. Per això encara tenia les mans mullades de sang. Però el policia... El que en

David havia fet amb el policia, allò sí que havia estat una obra d'art. Li havia arrancat l'Autoritat, les Lleis, l'Ordre, les Normes, la Superioritat, la Violència. Li havia arrancat més del que creïem que podria tenir. Ara estava net. Re-nascut. Com nou. Sense el "com". Nou. I punt.

Vam agafar tots aquells trossets i els vam llançar en una bossa de plàstic que vam ficar en una foguera i vam cremar, cremar, cremar, cremar, cremar, cremar, cremar, cremar, fins que vam deixar de cremar perquè ja no hi havia res més a cremar, resderesderesderesderesderes més.

III.

Vas apropar-te al policia. Et vas ajupir. Vas acariciar el seu cabell, la seva cara, la seva mà. I el vas besar. Amb amor. Amb respecte. Amb igualtat. El besaves i el tocaves per tot el cos. Acariciant tot el que quedava d'ell. Tot aquell cos nou que havia de tornar a créixer. I creixeria amb atributs nous. Atributs bons. Gràcies a tu. Gràcies a nosaltres. Segües besant-lo quan en David va apropar-se al banquer. I et va imitar. I et va superar. Tu el vas mirar, vas somriure, vas humitejar-te els llavis i, també, el vas superar.

Es pot saber què feu?, vaig preguntar amb la cara de noentencres. Vas tenir una bona idea. Ho reconec. Perquè el nostre pla s'havia quedat com tallat. Només havíem parlat de l'extracció de coses dolentes, de la matança de la maldat. Però tu volies ajudar a que aquells recent nascuts tinguessin coses bones. Ja des del començament. I em va encantar aquesta idea. Llavors en David i tu us vau començar a mirar. Tu a ell. Ell a tu. I somrèieu. Tu a ell. Ell a tu. Mentre us movíeu. Tu et movies ràpid. Ara ell. Tu besaves una orella. Ell besava el melic. Tu besaves el coll. Ell besava el dit del peu. Així. Un i l'altre. Somrient. Mirant-vos. Follant-vos a persones que us feien més fàstic que qualsevol altra cosa. I jo us mirava. De peu davant vostre. Meravellada per la teva idea. Follar i canviar el món. Això només se't podia ocórrer a tu.

Quan vam acabar vam marxar novament al cotxe. Aquest cop tranquil·les. En pau. I en David ens va acompanyar. També tranquil. També en pau. Vam deixar als segrestats a les seves cases, als seus llits, dormint tranquils, també relaxats, també en pau.

Al dia següent el policia i el banquer es van despertar amb mal de cap. Sabien perfectament tot el que havia passat. Per això van quedar aquell mateix vespre al bar. Es van reunir, van fer dibuixos, van imaginar, van parlar i parlar i parlar i parlar sense parar. I allà estaven, prenent un cafè calentet, amb les mans calentetes, la llengua calenteta, però el cor més fred que mai. Havien quedat per a planejar el seu primer segrest.

IV.

Després van arribar els diaris. Les entrevistes. Les condemnes. La revolta social. Vam entrar i sortir de la presó en el període d'una setmana. Vam tornar a entrar i sortir en una altra setmana. La gent va entendre la nostra obra. I va unir-se a ella. Han segrestat a dos alts executius, Un nou segrest d'un director bancari, han segrestat al cap de govern, Segrest Express d'un bisbe. Les portades dels diaris només feien que relatar la nostra idea en expansió. La gent es movia. I nosaltres estàvem tan contents que no podíem deixar de ballar.

Ara sembla que el cel comença a aclarir-se . Encara hem de lluitar una mica més. Només una miqueta. Aquesta miqueta que farà que el cel sigui de coloraines. Llavors, només llavors, podrem dir que hem estat les netejadores d'aire, les millors netejadores d'aire del món mundial.

Però, de moment, hem de seguir estimant, respectant, besant, follant i lluitant per a canviar el món. Fer l'amor per a canviar el món. Quina bona idea. I només se't podia ocórrer a tu. Clar que sí.

Elia Tabuenca

Mark Andrés

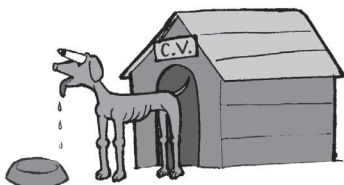
Radiografia de la vida d'un jove festalcohòlic*

NO SÓC SOCIÒLEG NI M'AGRADA GENERALITZAR EN EXCÉS, AIXÍ QUE EM LIMITARÉ A PARLAR SOBRE MI, SOBRE COM VISC LA MEVA JOVENTUT COM A FILL DE CLASSE MITJANA I LA MEVA RELACIÓ AMB L'ALCOHOL, PER SI A ALGÚ LI POT AJUDAR A ACLARIR O COMPRENDRE ALGUN ASPECTE DE LA CONDUCTA D'ALGUN ALTRE JOVE.

DIVIDEIXO EL MEU TEMPS EN 3 PRINCIPALS
BLOCS INTERDEPENDENTS:
DORMIR, ALIENAR-ME I DIVERTIR-ME.

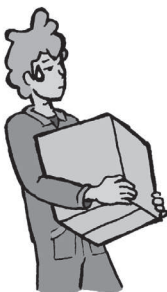
EL 1R BLOC NO REQUEREIX DE MÉS EXPLICACIÓ AIXÍ QUE PASSARÉ DIRECTAMENT AL 2N: AQUÍ HI ENCABEIXO TOTES LES ACTIVITATS ENCAMINADES A ENGREIXAR UN CURRÍCULUM QUE EM PERMETI ASSOLIR UN BENESTANT NÍNIXOL LABORAL.

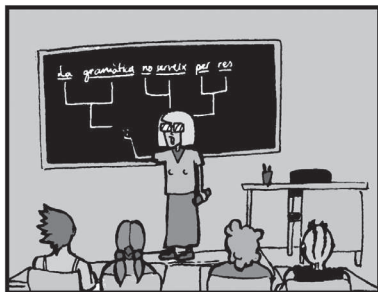
AQUESTES ACTIVITATS SÓN
BEN SOVINT RUTINÀRIES,

PESADES,

AVORRIDES,

BRUTES,

HUMILIANTS

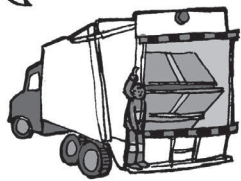
O ESTRESSANTS,

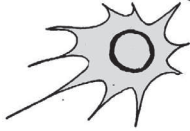
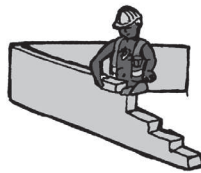
PERÒ ENCARA QUE NO SIGUIN RES
D'AIXÒ, SÓN EN MAJOR O MENOR
GRAU ALIENANTS DEGUT A QUE NO
SATISFAN ELS MEUS DESITJOS I
NECESSITATS DE FORMA DIRECTA
SINÓ QUE SÓN UN MITJÀ PER
ACONSEGUIR DINERS, CONTACTES,
TÍTOLS I CERTIFICATS VARIS QUE
EM PERMETIN SOBREVIVRE I
ESCALAR POSICIONS EN EL
MERCAT LABORAL FINS PER FI
ASSOLIR UNA FEINA ESTABLE ON
PODER REALITZAR-ME I
REMUNERAR-ME PLENAMENT

I AIXÍ PER FI PODER ESDEVENIR UN
RESPECTABLE ADULT.

PER SORT HI HA ELS IMMIGRANTS QUE SEGUIRAN FENT
AQUESTES FEINES POC AGRAÏDES (I MAL PAGADES)
QUE A MI NO M'AGRADEN TANT O GENS.

SI AQUEST BLOC DE TEMPS
ALIENANT ÉS MITJANAMENT
SUPORTABLE ÉS
GRÀCIES A LA SEVA
CONTRAPARTIDA
DE TEMPS
DE

EL GRIUX D'AQUEST 3R
BLOC DE TEMPS M'EL PASSO
D'AVANT DE PANTALLES
CONSUMINT OCI VIRTUAL
(XARRES SOCIALS, VIDEOJOC,
PEL·LÍCULES, SÈRIES, PORNO...) COSA
QUE EM FA DUBTAR SOBRE SI SERIA MÉS
ESCAIENT ENCABIR-LO AL 2N BLOC (EL D'ALIENACIÓ)

AFORTUNADAMENT TINC EL CAP DE SETMANA QUE EM SERVEIX COM A VÀLVULA DE PRESSIÓ PER DESFOGAR-ME DE
L'ENSOPIDA RUTINA QUE VISC ENTRE SETMANA

I...
 RES MILLOR PER
 DESTOGAR-SE QUE
 SORTIR DE FESTA
 AMB ELS AMICS!
 COM QUE
 DIVENDRES
 O DISSABTE NIT ÉS
 L'ÚNIC MOMENT EN
 TOTA LA SETMANA QUE
 COINCIDIM TOTS ELS
 AMICS DE FORMA
 FÍSICA, L'HEM
 D'APROFITAR
 GAUDINT-LO AL
 MÀXIM.
 NO HI HA TEMPS
 PER CONVERSES
 TRANQUIL·LES
 I REFLEXIVES,
 NOMÉS HI HA
 TEMPS PER

eufòria

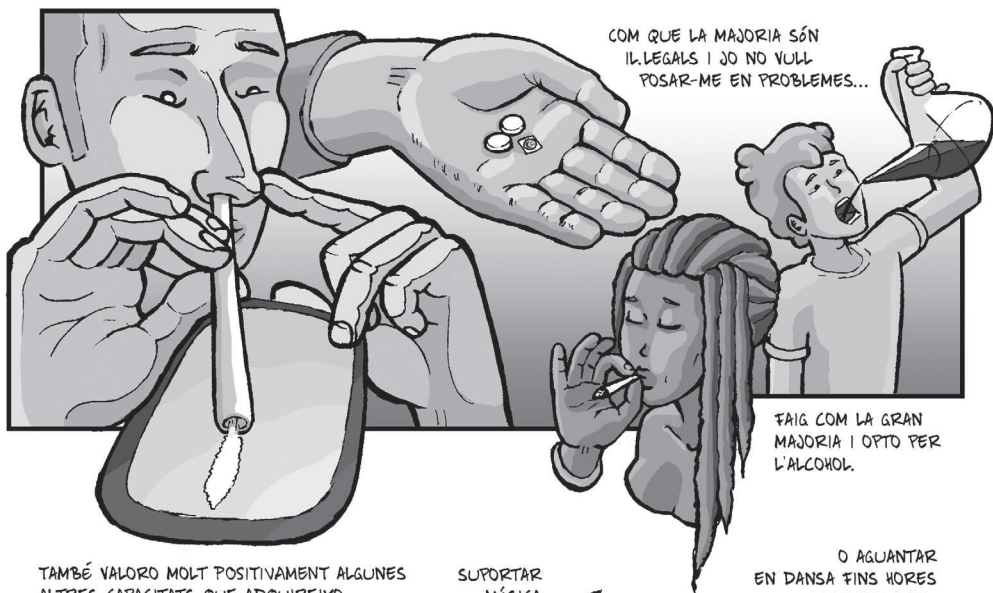
QUE S'IMPOSA PER SOBRE DE TOT.

EL PROBLEMA ÉS QUE L'EUFÒRIA NO APAREIX SEMPRE QUE VOLS
 I EL MODEL D'OCI NOCTURN PREDOMINANT BASAT EN BALLAR
 INDIVIDUALMENT

O RESTAR PASSIVAMENT COM A ESPECTADOR, NO EM
 PRODUÏX GAIRE MÉS QUE ENSOPIMENT, SOLTUD I ENUÏG.

PER AIXÒ EL RECURS MÉS HABITUAL ÉS RECÓRRER AL CONSUM DE SUBSTÀNCIES QUE INDUEIXEN A L'EUFÒRIA.

COM QUE LA MAJORIA SÓN IL·LEGALS I JO NO VULL POSAR-ME EN PROBLEMES...

FAIG COM LA GRAN MAJORIA I OPTO PER L'ALCOHOL.

TAMBÉ VALORO MOLT POSITIVAMENT ALGUNES ALTRES CAPACITATS QUE ADQUIREIXO ALCOHOLITZANT-ME, COM ARA: DESINHIBIR-ME SOCIAL I SEXUALMENT,

SUPORTAR MÚSICA INSUPORTABLE

O AGUANTAR EN DANSA FINS HORES INTEMPESTIVES.

PER ÚLTIM, CAL TENIR EN COMpte QUE EL FET DE BEURE FERMENTATS I EMBRIAGAR-SE GAUDEIX D'UNA GRAN POPULARITAT ENTRE EL JOVENT FINS AL PUNT QUE HA ESDEVINGUT UN HÀBIT CULTURAL BÀSIC DE SOCIALITZACIÓ, ESPECIALMENT EN FESTES I CELEBRACIONS;

MENTRE QUE L'ABSTINÈNCIA O QUEDAR-SE A CASA UN DISSABTE NIT ÉS PARTICULARMENT MARGINAL.

PER TOT AIXÒ, MALGRAT LES RESSAQUES I TOT EL MISERABLE QUE PUGUI SEMBLAR LA MEVA EXISTÈNCIA, NO PUC FER MÉS QUE AUTOPROCLAMAR-ME AMB ORGULL:

sóc un jove festalcohòlic.

El senyor dels planells

Diu que fa molt i molts anys, en un país molt i molt llunyà, els hobbits de la comarca poblenovina gaudien d'un generós mosaic d'horts, fàbriques i habitatges prop del mar. Els afortunats residents, vivien i treballaven al costat d'on es produïen les verdures fresques que consumien en la seva alimentació. Sobirania alimentària i petjada ecològica eren conceptes nuclears que definien llurs relacions amb l'entorn. Eixams de petites indústries formiguejaven laboriosament en l'economia productiva i artesans d'oficis diversos es complementaven per catalitzar el llevat financer de la societat. La sostenibilitat amarava de cap a peus la seva lògica vital, i les alegres jornades d'esmerçat esforç creaven veritable riquesa, equitativament compartida.

En arribar a la fi d'aquella edat antiga, una obscura ombra va anar enfosquint la fins llavors idíl·lica contrada. Els enganyosos cants de sirena especulatiu feren perdre el rumb d'aquest "Shangri-La" mediterrani, fins estavellar-lo contra els esculls capitalistes. L'explotació laboral començà a ésser el seu pa de cada dia. Enveja i avarícia, com rebrots d'esbarzer al camí, teixien teranyines curulles de fiblades. El poderós mister money estengué llur corrupta influència fins el moll de l'os del ja gens envejable sistema social que, com xerif del salvatge Oest, els malgovernava tirànicament.

Però el cabdill de Mordor, cec de libidinosa cobdícia, no es va voler conformar amb la recaptació del "diezmo y primicia"; pretenia assaborir impunement el sàdic plaer del dret de "pernada hipotecària". Mitjançant l'anomenada enginyeria financera, va prometre multiplicar pans i peixos, bo i fonamentant l'estafa piramidal immobiliària. Quasi tothom hi va caure de quatre potes.

A partir d'aquell moment, el senyor dels planells urbanístics visqué en constant orgia requalificadora. L'emperador del costat fosc, golafre insaciable, esnifava clenxes de liberalisme pseudodemocràtic,

eufòricament eixelebrat. El seu regne, narcisament addicte a l'aparença, va triar com insígnia heràldica en l'escut d'armes, dos ànecs seguits d'una ensaïmada. La seva despietada divisa : Especula i guanyaràs.

Elevava les seves pregàries a sant 3%, bo i enviant demoníques excavadores i trols de les cavernes a foragitar les classes populars del seu futur paradís de façanes espectaculars. Malauradament per tots i totes, els castells damunt dels núvols cauen pel seu propi pes, arrossegant-nos amb ells en llur estrepitosa caiguda.

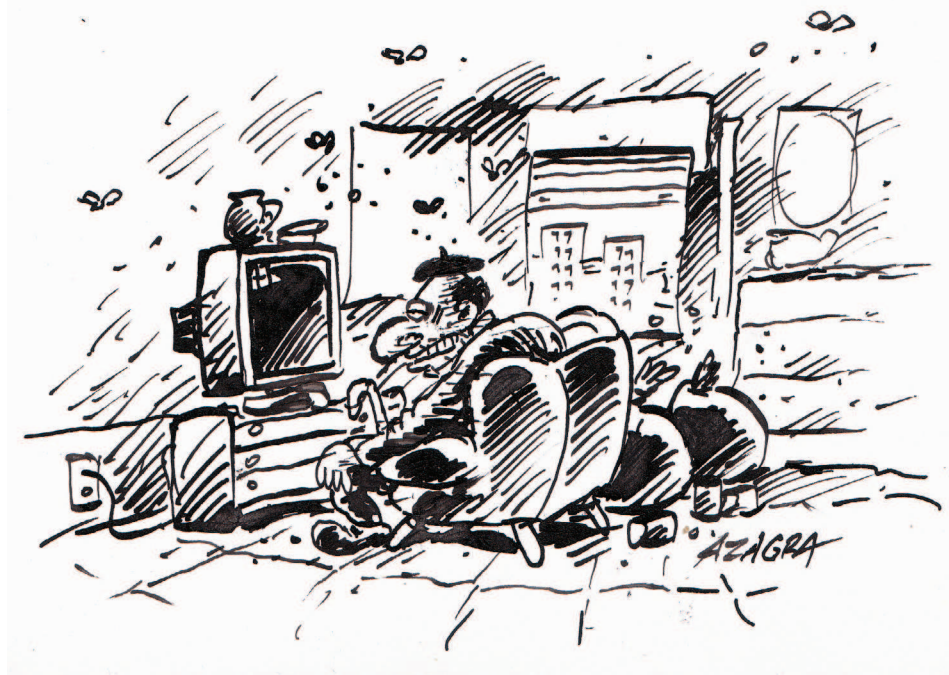
Els enlluernats gratacels, pretesos palaus d'ivori, han resultat ésser fracassos de la mida de la torre Agbar. El messies del materialisme havia regalat coeficients d'edificabilitat dignes de les millors bacanals romanes, i un cop acabada la festa, ni la màgia d'en Randalf pot al·leugerir la contundent ressaca. El malefici del “post festum, pestum” ens condemna a malviure en l'inframón pidolaire d'almoines caritatives i d'engrunes de mal empassar. El conjur del “pelotazo y tentetieso” presenta una factura que ennuega la liquiditat i desterra, esmaperduda, qualsevol esperança de dignitat.

El tresor que dominava els destins de tota la terra mitjana, s'ha cremat en la foguera de les vanitats èlfiques. Les cendres grises colguen l'horitzó, sembrant de sal el futur del territori. La perspectiva de convertir-se en un barri de Golums ens agafa amb els pixats al ventre i els pantalons abaixats fins els turmells, mentre miràvem de buidar els budells de l'indigest estrenyiment vint-i-dos-arrobí (La cagada municipal més llegendàriament mitològica, de totes les que es fan i es desfan, i que ens ha ensorrat en la merda fins el coll).

Joan Marca i Tristan.

L' A B S È N C I A

Barcelona, 8 del matí.

La ciutat ha despertat, com sempre, sorollosa, bruta, impersonal. I els ciutadans prenen els carrers en un ordre propi d'un rellotge suís, sortint per les portes exactament a la mateixa hora, als mateixos minuts i quasi als mateixos segons que cada dia.

Han sortit de casa i es mouen per les voreres com si cavalquessin sobre cintes transportadores, creuant-se a cada cantonada amb les mateixes cares familiars i desconegudes, a diari.

Tot sembla, aparentment, normal. D'una normalitat tràgica i quotidiana. Però a la vegada hi ha alguna cosa estranya. Els més atents, els que observen una mica més al seu voltant potser s'han percatat d'una absència subtil dins aquesta quotidianitat, certs rostres que falten, comerços tancats. Els carrers estan una mica més buits.

Pocs trobem a faltar alguna persona coneguda, però això tampoc és tan estrany a una ciutat on molts viuen a un microcosmos de 35 metres quadrats amb una finestra digital de 625 línies.

Avui molts avis es miren la ciutat des de els seus televisors. No poden sortir, avui ningú els pot acompanyar.

Els més petits troben a faltar companys de joc als parcs i moltes classes han aparegut mig buides, algunes fins i tot buides del tot. Els mestres no saben que fer. Algunes escoles han tancat.

Als carrer, de tant en tant, apareix abandonat algun camió de butà. No s'escolta el tintineig reiteratiu que indica que es troba allà. Però les bombones esperen al carrer que algú les pugi a casa.

Totes les obres de la ciutat s'han paralitzat, de cop, d'un sotrac més fort que l'esclat de cap bombolla immobiliària. Avui només han aparegut als llocs de treball capatassos, delineants, arquitectes... però gairebé cap manobre.

Als hospitals la situació és més tràgica, han desaparegut la meitat dels metges, infermeres i personal sanitari. No es poden fer les operacions, no hi ha prou gent capacitada, i les urgències s'han col·lapsat. Crits i empenyes.

A la tele tot aquest succés ha passat relativament desapercebut, però el que sí que ha cridat l'atenció és la desaparició de totes les estrelles dels equips de futbol de la ciutat.

La porqueria s'acumula als carrers, però han desaparegut els escombraries o com a mínim la majoria. Però no és un problema només dels carrers, molts habitatges també estan més bruts.

La gent de la ciutat ho ignora, com tot el que no veuen, però al camp la fruita i les verdures es podreixen. La gran producció del camp no es pot recollir amb els pocs pagesos que han quedat, per molt mecanitzat que estigui tot.

Les empreses no ho entenen, però fins i tot en aquelles on tot sembla funcionar amb normalitat les vendes han caigut un 18%.

L'estat, oficialment, encara no ho ha notat, però la població activa ha caigut com mai fins llavors. Avui hi ha molta menys gent cotitzant.

La ciutat també s'ha empobrit en olors, sabors i músiques. Han desaparegut els suarnas, els falafels, els tabules, el porc agredolç, el sushi,

els burritos, el guacamole, els platans mascles fregits, el soncotxo, el cuscus, els rotllets de primavera, el mutabal, els pastissos de fruits secs, la tempura... Com si la llengua de la ciutat hagués perdut els gustos.

Cases buides i persianes baixades.

La ciutat fins i tot ha perdut el color, i les visions diverses, convertint-se en una urbs unànimement soporífera.

I en una poca estona, sense que la gent ho arribi a entendre, la ciutat s'ha col·lapsat.

Agus Giralt

Els àngels profanadors

i la font màgica

[en 3R]

Existeixen, tothom ho sap, infinites realitats paral·leles. Aquestes són tres de les realitats que van succeir fa molt, molt de temps a la vila de Fontsagrada de Montgraciós. Aquest poble s'alçava als peus del Montgraciós, anomenat així per la multitud de coses bones que ofería als seus veïns, com a acció de gràcia, gratuïtament. Entre aquests regals naturals que ofería trobàvem unes delicioses maduixes salvatges, els millors pinyols de les millors pinyes i els millors bolets de la terra; aquest indret també ofería una aigua amb propietats medicinals i curatives, gràcies als milers de filtres naturals que havia de superar l'aigua de la pluja abans de sortir per la font natural que, per les seves qualitats, era anomenada la font sagrada. La quitxalla s'hi referia com a "la font màgica", ja que no entenien què era allò de les propietats medicinals però sabien que els efectes de l'aigua eren extraordinaris.

De vegades, les realitats paral·leles corren per separat, de vegades es creuen...

En Llibert arribà a Fontsagrada un plujós dia d'abril. Ràpidament va trobar un lloc on dormir i allotjar-se. De feina no li calia buscar, perquè ell era home de bosc i boletaire. Al poble tothom es dedicava a conrear les terres o cuidar les bèsties, així que en Llibert va cobrir una necessitat pròpia i ofería al poble una feina que també era necessària: trobava els millors bolets, les millors maduixes i, en ocasions, les millors fustes. Feia pocs dies que explorava el Montgraciós quan es va aturar a descansar en un lloc ben fresquet. Tanta verdor només podia significar que allà hi havia una font; no va haver de buscar gaire per trobar la font sagrada i beure'n fins quedar satisfet.

Ben aviat es va adonar que aquella aigua era especial, més bona que l'aigua de les altres fonts del poble. Així doncs, en Llibert bevia de la font sagrada cada dia quan baixava del bosc. Uns dies després parlà amb els vilatans d'aquella magnífica aigua i tots l'advertiren que la font era prohibida per als vilatans. Només els membres del Consell dels Primers i els seus familiars podien usar-la. L'excusa era que els millors homes del poble (els governants del Consell dels Primers i els cavallers que defensaven les contrades) necessitaven estar forts en tot moment i no es podien arriscar a que el seu consum massiu acabés per esgotar l'aigua posant en risc la seguretat del poble.

Corrien rumors que els antics mai no havien visc escassejar l'aigua de la font sagrada ni tan sols en èpoques de sequera i que abans no estava taponada, és a dir, rajava constantment sense esgotar-se. I, de fet, la veritat era molt més cruel: els membres del Consell dels Primers, que eren descendents dels primers habitants, comerciants rics o senyors feudals, n'havien prohibit l'ús per perpetuar la feblesa dels vilatans; així mai no gosarien atacar els membres del Consell i les seves famílies, mentre eren febles necessitarien la defensa que els oferien els primers. A més a més, els primers van descobrir que la feblesa evitava la rebel·lió, mentre fossin dèbils els podrien sotmetre millor. Els vilatans desconeixien la veritat de tot plegat.

[R1] En assabentar-se de la prohibició d'ús de la font sagrada, en Llibert va proposar-se distribuir aigua als vilatans, en solitari i sota el seu propi risc. Cada dia omplia una bota de vi amb l'aigua de la font i li donava a una casa diferent.

[R2] Quan va saber que l'aigua de la font era prohibida i que potser aquesta prohibició no estava justificada va disposar-se a distribuir-la ell mateix. Cada nit s'apropava a la font i omplia una garrafa. En tornar a casa, la distribuïa en diferents ampolles que després venia als vilatans, tot distribuint els beneficis entre les cases més pobres del poble.

[R3] La prohibició d'ús de la font sagrada va motivar en Llibert, que es va posar en contacte amb d'altres vilatans contraris a la prohibició. Tots plegats van decidir trobar una manera de distribuir l'aigua a tot el poble. I així ho van fer: cada nit baixaven a la bodega d'en Lluís, que vivia als afores, a prop de la font, i excavaren un túnel fins arribar a la font. En uns mesos van tenir les canalitzacions preparades i l'aigua de la font va començar a rajar per totes les fonts del poble.

Al cap d'uns mesos, la salut dels vilatans va millorar substancialment. La filla de la pobre Maria lluí galtes rosades i les bosses dels seus ulls ja no eren morades; la boticària tenia molt poca feina, la gent gran caminava millor i fins i tot algun s'atrevia a demostrar que podia ballar. La canalla cantava cançons de lloança a la font màgica. L'alegria dels vilatans es va acompanyar ràpidament d'una felicitat i una tranquil·litat abans mai vistes. Abans l'alegria els ajudava a superar els mals moments, ara la felicitat ho omplia tot i l'alegria no era una vacuna sinó un bé abundant que els ajudava a ser més amables, molt més predisposats.

[R1] El Consell dels Primers no va trigar a assabentar-se que algú distribuïa aigua de la font sagrada, així que es va ordenar investigar-ho i detenir el responsable. Gràcies a les amenaces i, després, la tortura, els cavallers van aconseguir identificar en Llibert com a responsable dels fets.

[R2] Quan el Consell dels Primers va rebre l'avís del negoci d'en Llibert, va tancar la font i va començar a vendre l'aigua als vilatans a uns preus abusius i quasi inabastables, d'aquesta manera prohibien el seu ús i a més recaptaven diners dels vilatans més afortunats, fent-los una mica més pobres.

[R3] Alguns notables del Consell dels Primers van apropar-se a la vila amb un càntir ple d'aigua del riu i la van comparar amb l'aigua que sortia de les fonts. Aviat van descobrir les canalitzacions, les van destruir i van tractar d'impedir l'accés a la font amb murs i obstacles de tot tipus. Addicionalment, vigilaven la font i les seves rodalies. Un vilatà va delatar en Llibert com a instigador de l'obra.

El decret del Consell dels Primers era contundent i extraordinàriament breu: La profanació de la font sagrada es pagarà amb la vida.

[R1] Tan bon punt van detenir en Llibert, multitud de vilatans buscaven la clandestinitat de la nit o dels dies de mercat per anar a buscar aigua a la font i després l'alliberaven a les cases amb més problemes de salut. La gent els anomenava els àngels profanadors.

[R2] Unes setmanes més tard, els nois més joves van explorar el Montgraciós, tot trobant noves fonts d'aigua. Tot i que aquestes altres fonts rajaven molt poca aigua, podien arribar a acumular certa quantitat d'aigua que cobraven a un preu molt baix, fent una competència insuperable al Consell dels Primers, posant en qüestió la prohibició i aquells preus abusius. La gent va fer córrer llegendes sobre

com s'obtenia l'aigua de la font i fins i tot es deia que eren esperits que es colaven per les esclotxes de la muntanya, com si fossin àngels: uns àngels profanadors.

[R3] Un grup ben organitzat va actuar d'immediat, vigilant la font i el dispositiu de seguretat organitzat pel Consell. En unes setmanes, les guàrdies es van acabar i s'hi apropaven cada nit per recollir aigua. Com que actuaven de nit i només se'n podien veure les seves ombres o reflexos, els van anomenar els àngels profanadors.

El judici (i posterior execució) d'en Llibert s'apropava. Els membres del Consell dels Primers sabien que els vilatans continuaven bevent aigua de la font sagrada, així que tenien poc temps si volien fer quelcom. La nit abans del judici van trobar-se clandestinament per tractar de resoldre la situació.

[R1] Es van organitzar dos grups. El primer d'ells intentaria despistar els cavallers que guardaven els calabossos on retenien en Llibert. Van pujar al Montgraciós i van encendre petits focs, confonent els guàrdies que van pujar al bosc per no trobar-hi res. Mentrestant, un altre grup va retenir i emmordassar els guàrdies que vigilaven els calabossos per alliberar en Llibert, que va fugir immediatament. Aquell va ser el punt en què la paciència dels vilatans es va esgotar i van començar a desobeir el Consell dels Primers fins que la font va ser alliberada, uns anys més tard.

[R2] El debat es va allargar extensament. Alguns dels vilatans atacaven en Llibert acusant-lo d'enriquir-se amb la font sagrada i, de fet, el comparaven amb els membres del Consell dels Primers. Anys després es va descobrir que aquests darrers eren els informadors dels membres del Consell dels Primers, però en no saber-ho alguns van dubtar si era convenient defensar o intentar el rescat d'en Llibert. El poble va assistir emmudit al judici d'en Llibert, que va ser condemnat per traïció i tot seguit fou executat allà mateix. Tot i que hi havia hagut opinions contràries, tots estaven d'acord en l'abús que es cometia impedit el lliure accés a l'aigua de la font i mai no van deixar d'intentar alliberar la font. 54 anys després dels fets que hem explicat, i després de moltes baralles i enfrontaments, el poder del Consell dels Primers va ser reduït a la gestió de les seves pròpies terres i la font fou alliberada.

[R3] Després d'un breu debat, van reunir tots els veïns del poble i van marxar cap a les cases, una a una, dels membres del Consell dels

Primers, que no s'esperaven la visita i els van agafar desprevinguts. Els van arrestar a tots i els van retenir. El dia següent, el judici a en Llibert es va convertir en un debat sobre els Primers. Van concloure que s'havia d'impedir, en el futur, que ningú no tingués poder sobre els demés i que els Primers s'integressin en les tasques comuns del poble, sense cap privilegi, dedicant les seves propietats al bé comú. Així fou com instituïren, en les propietats dels Primers, cases de pelegrinatge, molins, cases d'esbarjo i residències d'hospitalitat per a malalts.

Aquells fets van ser coneguts com 'els cultius dels àngels profanadors' i cada mes d'abril es celebraven uns festejos en el seu record.

Carles Alonso

Crònica d'un afectat amb Tourette

Aquest dijous anava a agafar el tren a l'estació de Sants per marxar cap a Marçà-Falset a les 20:30 hores, perquè hi estudio allà un cicle formatiu superior d'enologia i viticultura. Jo tinc la síndrome de Tourette: un problema nerviós desconegut caracteritzat per tics.

El divendres havia de fer un examen al matí i, a l'andana, estava molt nerviós i tenia tics forts. Quan el tren estava aturat i jo gairebé ja entrava, una dona em va escridassar d'una forma molt despectiva i intolerant davant de la meva situació dient-me: "Vols parar, idiota!!!!". Llavors quan ja havia entrat a dins, se m'acostà el revisor a qui li havien arribat els rumors de que jo espantava la gent, i li vaig dir que tenia el problema dels tics. El molt malparit em va contestar que si els altres passatgers es queixaven de mi, em fotrien cap a fora a la següent estació i, just en el moment, se li va acudir cridar els cabrons dels segurates.

Jo vaig sortir del tren enfadant-me i posant-me molt més nerviós i aleshores el tren ja se'n va anar. En tornar al vestíbul, un altre membre segurata em va treure cap al carrer tot maltractant-me amb unes actituds molt intolerants agafant-me pel coll, per la part del darrere.

Em vaig sentir molt agredit i enrabiats, per això vaig preferir no anar a l'examen i un intent de denúncia inútil el conflicte.

Tot això és molt injust: aquesta senyora no era ningú per escridassar-me i insultar-me, mentre que el revisor i els falsos interventors dels segurates de Renfe tampoc eren ningú per decidir si podia viatjar amb aquest tren o no com treure'm d'un lloc de manera agressiva.

Doncs ja seria hora que la gent canviés aquestes actituds tan egoïstes i individuals i s'acostumés a ser molt més tolerant i al mateix temps saber ajudar de veritat la gent que té alguna dificultat i integrar els i les qui tenen algun problema a dins d'una societat formada per persones humanes i lliures enlloc d'una falsa societat contaminada de mentides i males interpretacions fictícies de les coses i continuem seguint sent uns putos esclaus que tan sols siguem obedients en una merda de potents mitjans polítics i tecnocràtics de control social.”

Joan

www.blocdunafectatambtourette.blogspot.com

Vacances a Badalona de Jorge Tapabastes

PRESENTACIÓ

Hola, em diuen Jorge Tapabastes, ja saben. Menjar-ho, beure-ho o fotre-ho, és el meu lema. Aprofitant els Nadals i que m'he jubilat, m'he pirat de ma casa i estic passant-los amb la meva néta Yoli, la de vint-i-dos anys. La Yoli va fugir molt jove, va desaparèixer, volia veure món, perdre de vista a sa mare (la meva filla), molts embolics, agres retrets, paraules dures, açò, allò altre, el de més enllà... Es va esfumar. Després de pacient recerca l'he localitzat gràcies a una cosa que li diuen feisbu. M'he assabentat així que va tenir una filla (besnéta meva, Marta, de quatre anys), i m'he apropiat al pis a conèixer a la nena.

CARRER JUMILLA

Aquí està. És un edifici pendent d'enderrocament per allò de l'amiant. Tot perfecte, per ser gratuït. No hi ha pràcticament veïns. Subministraments punxats dels serveis comunitaris i de les bateries de comptadors. Si no tenen ni puta idea del que és això, és senyal que poden privar-se d'algunes manques. Pico a la porta...

CONDICIONS INICIALS

La meva néta m'ha rebut a crits. Que si com l'he descobert, que si vull amargar-li la vida... Li explico que estic fent un boicot a la Banca, que he tret tots els diners del banc i que ho porto damunt

per així provocar l'enfonsament del sistema. Immediatament la Yoli m'expromet els setanta-cinc euros, els estalvis de tota la vida de la meua dona.

No acabo de veure clar això del boicot a la Banca, perquè el que està clar és que abans tenia diners, i ara estic desplomat, a la cuina, assegut en terra, al costat de la nevera. Les instruccions són clares: no dec obrir la boca tret que se'm preguntin.

Total, que em passo dos o tres dies estudiant el terreny, coneixent les infraestructures, presentant-me als veïns i a la gent que pul·lula per aquí... Sóc per tant aquí, envoltat d'enemics, novament a Catalunya.

PRIMERS PROBLEMES ALIMENTARIS

Una de les tasques més aclaparadores d'aquesta casa, la constitueix alimentar a la nena. La tal Marta. Cosa sorprenent per a mi, ja que qualsevol fill meu que dine al meu costat, sap que ha de protegir la seva pitanxa si no vol dejunar. Però amb la Marteta, la cosa va d'una altra manera. La nena és preciosa, però converteix l'hora del menjar en un infern, ja que vol ser model anorèxica.

La Marta menja sola, més o menys, fins que se li lleva la gana, moment en que gira el cap. Llavors la seva mare insisteix amb la cullera, amb la forquilla o amb el que sigui, i la criatura diu "no" i manoteja per llençar la cullera. La mare s'enfada i li diu "sí" i li apropa la cullera. La nena es defensa i diu "no" i vessa el contingut sobre la roba. La mare s'estira dels pèls. Així tota l'estona, fins que la mare es posa a cridar o la nena menja, vessant més que una altra cosa.

CONCEDINT AUTONOMIA

Altres vegades, la Yoli s'obstina en que la nena aprengui a manejar sola. Influència pels programes d'aquesta psicòloga conductista domadora de nens, o de l'encantador de gossos. Llavors la Yoli li posa la truita de patates davant i es fa la desentesa (fonamental segons sembla). La nena s'anima per aquesta concessió a la seva autonomia. La va partint a poc a poc, l'esmicola, joguineja..., quan

la mare és a punt d'esclatar, la nena punxa un tros el pitjor que pot, s'ho emporta lentament a la boca, cau, ho torna a punxar, ho mira a poc a poc, obre el morro, introdueix el tros, el treu bruscament, el torna a ficar, tanca la boca, l'obre i treu la truita xuclada. La mare està ara a punt de tornar-se boja. Fins i tot jo em poso nerviós. Finalment la Marta, amb gest majestuós, es fica la truita i comença a mastegar-la. Pocs segons després tus, tus més, torna a tossir, i acaba escopint mentre la mare corre a penjar-se.

CUINER DE LLAUNES

Això succeeix a tota hora. Els “no” ressonen lúgubres per la cuina interrompent el meu normal repòs i meditació. Aixeco la mà i demano la paraula. Proposo preparar jo el seu menjar. La desesperada mare accepta. Vaig a una botiga de delicatessen, a la Simon aquesta, on l'església piha de rajola de la Plaça Reonda, i compro caviar, pernil, foi, verdures de Navarra, petites torradetes... Ho preparo tot (conserves de primera qualitat), em busco una disfressa de pirata de carnestoltes. Pegat a l'ull. Poso al tocadiscs La Traviata, una safata de plata treta de no sé on... Petítissimes quantitats, molt d'art. El menjar es fon a la boca. I la nena (impressionada per l'escenari) no ha deixat ni les molles. La part xunga és que quan li he ensenyat a la mare la factura ha posat el crit al cel, que si cent euros és molt, que jo em mato, que eren els diners del tatuatge...

Conclusió: els pobres no és que no tinguem bon gust. El que no tenim són diners.

CONVERSA TELEFÒNICA AMB LA MEVA DONA.

Ja estic pendent, sí... Aparentment tot és correcte... Sí... D'acord... A l'ordre... El que tu diguis... No hi ha problema... Dóna-ho per fet... També ho faré... Per descomptat... Ara mateix... immediatament... Claríssim... Formidable... Una poesia amorosa?... “¡Volverán las oscuras golondrinas!”... Que sigui meva? Però si aquesta és meva, de debò, bé, d'acord... No te'n vagis, no posis més muralles, aturat un instant, m'agrada quan calles... Que què insinuo?

Doncs que t'estimo, què vols que insinuï... Carall. De debò penses això de mi?... De debò, em moro per l'aire que respires, pel foc dels teus ulls, per la lluna que resplendeix a les teves pupil·les, crema en mi el corcò... Què? Que sí t'estimo, collons! I tu m'estimes?... Què no?... com que no m'estimes! Escolta, vinga, que haig de tallar que arriba algú, fins ara.

PEONS DEL SISTEMA CAPITALISTA

Continua el suplici. La mare, infatigable, persegueix a la nena amb la cullera per tot arreu. Ais, crits, plor, grinyols de cadenes que s'arrossegueu.

No m'aguanto més.

Li dic a la mare que això que fa és “ensenyar-li a la nena el procediment de dominació i la servitud del poder al servei del Capitalisme autoritari i de l'Estat traïdor”. Em diu: “calla't”... S'ho pensa. Em pregunta: “quina merda dius?”. Li demano que em deixi fer-li una demostració. Accepta, sempre que sigui gratuïta.

Agafó la cadireta de la nena, la trona on menja. Poso allà una nina de nadó. Crido a la Marta i li dic que observi al ninot. Col·loco el plateret de la Jelo Quiti amb la seva cullera i la seva forquilla. Tot buit. La nena em mira atenta. Simulo omplir la cullera amb un cantusseig i l'apropo al nadó. Llavors agafó al ninot d'una mà i la començo a moure donant manotades, i a dir “no, no, no” amb veu de xiulet...

La nena ens mira a tots dos, comprèn, agafa la forquilla, fa com que punxa alguna cosa, enxampa el cap del ninot, somriu malvadament i li diu: ficant-li la forquilla a la boca:

- Síiiii. -

- Heus aquí una consciència enverinada i una rosca més al servei del Sistema . - informo a la meva néta. -

- Ah si? -

- Sí. -

- Ah si? -

- Sí. -

- Doncs d'ara endavant tu li dones de menjar. -

- Ostres! -

TÈCNIQUES DE PROPAGANDA

La propaganda és la base del sistema capitalista, així doncs aprofitant la connexió gratuïta d'internet, poso imatges horribles de fams canines del yotuve i eixes coses.

- Has vist, Marteta? Veus com de grossos tenen els caps? -

- Ohhh Iaio... Què els passa als nens? -

- Mira aquest com se li veuen els ossos. -

- Ohhhh! -

- És com un esquelet, te n'adones? -

- Són nens dolents iaio? -

- No Marteta, són nens que no fan cas de les seves mames, i no mengen. -

- Ohhhhhhh! -

- No voldràs posar-te tan trista com aquests nens, veritat Marta? Tan calbs, amb eixos ulls tan grans... -

- No Iaio. -

- Si no menges se't cauran les dents i et posaràs com aquests nens desnodrits. -

- Sí Iaio. -

Després de la sessió terrorífica la nena es menja sola un tros de salsitxa, un tros de pa i tres culleradetes de sopa de fideus. La mare és a punt de plorar d'alegria. L'abraça.

- La meva nenaaaa! Que ha menjat soleeeeta! Que no vol posar-se com els nens amb les costelletes sortints! -

- No mami, no... El que no vull és posar-me negra. -

Un parell d'hores d'explicacions, i crec que no ha acabat d'agafar-li el punt, així que renuncie i portaré una vida el més normal possible.

A QUI MATINA, ÉS PERQUÈ DÉU NO EL DEIXA DORMIR

Dimarts. Les sis del matí. Agafo el carro de la compra i fico el càmping gas petit i el meu got de llauna. Em planto davant el llit d'aquestes dues. Dormen tan tranquil·les.

- Marta... Desperta. -

La nena s'incorpora immediatament. Els seus ulls brillen en la foscor.

- Marta, vesteix-te que ens anem de passeig. -

- Però es pot saber què fas aixecat a aquestes hores? -
Pregunta la mare.

A aquesta no li brillen els ulls. Eludeixo la resposta.

- Vinga Marta, cuita que ens anem. En primer lloc, renta't la cara amb aigua freda... -

La Marta es frega vigorosament la cara amb l'aigua gelada.

Uns minuts després, la nena i jo sortim del bloc, ella dins del carro de la compra.

TASQUES RECOL·LECTORES

Repassem la porta dels bars, encara tancats, i agafem pa calent i llet que deixen els del repartiment. Li explico a la nena que no robem, sinó que agafem solament menjar que hi ha al carrer. Tècnicament no es tracta d'un delicte. Suposo. Entrem a una obra abandonada, salutació al guarda. Trenco un palé i a un calder trencat faig una candela. Preparo els bancs. Escalfo la llet al càmping gas, no vull fumar el cassó. Ens mengem els panellets amb llet i xerro amb el guarda una estona d'açò i d'allò altre, m'invento sobre la marxa un relat de fantasmes..., mentre la nena enreda a la grua. Ens acomiadem de l'home i seguim al camió de les escombraries, que és molt entretingut.

JOVES MIG NUS

Dijous. Per passar l'estona, faig una volta per un barri de Barcelona amb festes alternatives d'aquestes. M'ofereixo a ajudar als joves revolucionaris, presentant-me com un veí immigrant amb ganes de participar a la reunió. Els joves activistes van mig nus. Estètica de malles, sense calçotets..., de vegades es lleven les samarretes com si fes molta calor...

Deixant clar al lector que desaprovo la venda de begudes alcohòliques com a procediment i mètode per aconseguir el que sigui,

ajude en una caseta que s'està muntant. Hi ha concert d'un grup musical molt conegut, de cara a aconseguir fons per a la defensa d'un xaval pres per haver fet no res. Segons sembla el noi proclama la seva innocència, i el jutge diu que el manté a la garjola per estar provat que no es penedeix. Però si no ha fet res... Com penedir-se? Ai. Aquests jutges torracollons... Escolto els assajos musicals en aquests instants. Poso de manifest que quan posin els altaveus a tot volum expulsaran a les rates de la província en un suïcidi col·lectiu fins al mar. A la nena la poso de caixa i li dono un entrepà de formatge.

INCIDENT DESAGRADABLE

Heus aquí que fa un moment ha ocorregut un incident.

L'entrada al recinte abominable on s'apilen les drogues embotellades, està separada de la resta de l'esplanada del concert per una tanca metàl·lica. La tanca és solidària amb la resta de l'estructura de ferro que sosté un tendal, i forma finalment una espècie de rectangle. La tanca s'obre al públic amb una cancel·la de dues fulles. De les dues fulles només està una oberta, quedant l'altra tancada i incrustada al pis de terra, gràcies a un pestell metàl·lic amb forma de lletra *el* invertida que es clava fermament al terreny.

Els joves han decidit que seria convenient obrir completament la porta perquè les botinflades masses arribin amb més facilitat a la barra. Dit i fet, s'ha dirigit un d'ells, musculós, brillant d'oli, sense camisa (al desembre), ple de tatuatges de micos i serps (però molt net), a obrir, i ha tirat del pestell. No li ha estat possible completar l'acció perquè el pestell, ja sigui perquè està oxidat, ja sigui perquè està profundament enfonsat, ja sigui per un altre motiu misteriós, no s'ha mogut.

ASSEMBLEA DECISÒRIA

Conclave de companys mig nus per determinar la conducta a seguir. Com si cavallers anglesos foren per determinar el lideratge de Camelot, d'un en un fins a nou han intentat aixecar-ho, amb nul resultat. Finalment, una mica morrotós, un xaval de pèl arrissat ha

començat a copejar el pestell amb un esprai de pintura vermella amb ànim de moure'l. Els hi he dit que no ho fessin, però no m'han fet cas. Les joves companyes, molt més intel·ligents que aquests babaus, s'han apartat de l'esdeveniment.

Quan l'esprai ha esclatat, no hi ha hagut desgràcies a lamentar. Només a qui ho manipulava li ha quedat completament tacat de vermell cara i els arrissats cabells, quedant molt a to amb tot el que està succeint. Els de els voltants mostren tonalitats rosàcies a la pell de diversa consideració. La pintura està incrustada i no hi ha qui la netegi. La meva nena aplaudeix.

LA RAÓ NO ÉS SUFICIENT, ÉS NECESSÀRIA LA FORÇA

Ja són a punt de rendir-se i deixar-ho tot com estava, quan els he demanat permís per intentar-ho i m'ho han donat amablement. M'he dirigit a la tanca, m'he plantat ferm davant d'ella, l'he agafat amb les meves mans i he aixecat tota l'estructura de la caseta com a mig metre. Fet això, la cancel·la s'ha obert suaument. Després ho he tornat a deixar tot al seu lloc. La Marta diu:

- Viscaaaaa! -

Explico això per recordar als joves anarquistes que quan la força bruta no és suficient, cal emprar encara més força bruta. La Raó no és suficient. És necessària la força.

BUGADERIA INDUSTRIAL

Avui clareja amb boira, i el dia està més fred de l'habitual. La nena etziba tremolors, així que ens fiquem (recordant el contratemps d'ahir) en una bugaderia industrial. Contemplem com les enormes bosses són desplaçades pels operaris gràcies a les calàndries, i com les buiden els ajudants a les màquines. Estan iniciant la càrrega, i assenyalo a la nena un esdeveniment curiós, quan m'adono que no està al meu costat. Em fa un salt el cor. On s'ha ficat? Crido, però l'estrèpit de la maquinària fa inútil qualsevol esforç. Van a començar a tancar les portes, em dirigeixo al quadre de comandaments i tallo l'electricitat. Estupor, gestos interrogatius, encenedors..., l'encarregat em veu.

- Però què collons fas! Tu qui cony ets?! Qui t'ha deixat entrar?!

- Calla! La nena ha desaparegut! Cal buidar les rentadores fins a trobar-la!

- Però quina nena ni què collons!

Exposo el problema, i tothom es posa a buscar-la. Negres, asiàtics, indis americans, russos europeus... No està. Comencem a buidar les rentadores fins el fons. No la trobem. Suem com energúmenes, donem voltes, xisclem, anem a trucar als mossos, quan la Marta apareix acariciant a un gatet.

No dic ni mu. Sortim d'allà a corre-cuita abans que em deportin i avisin als nazis de Serveis Socials.

TESTIMONI DE CÀRREC

Dilluns, les deu del matí. El senyor Paredes, un veí, em demana que l'acompanyi, que necessita un testimoni pel que dirà. Ens hi dirigim. Paredes és un tio gran, alt, vell i lleig com una pecat.

Al seu saló estan esperant dos personatges que es presenten com a tècnics de la Generalitat, amb diverses llicenciatures en sociologia i psicologia. Un és a més pedagog. Li diuen que els ha costat molt localitzar-lo entre el carrer Soria, la Maquinista (complex d'habitatges protegits de la Barceloneta, on està empadronat) i el bar L'Alegria. Afegeixen que a la seva dona l'ha atropellat un camió fa cinc anys, i que el seu pis passa a la seva propietat. Li donen el sincer condol.

Paredes els respon que aquest pis l'hi va donar a ell el Caudillo (perplexitat. Els dos funcionaris estudien els seus papers. Jo miro al sostre i elevo una silenciosa pregària), que no es pensi ningú que l'hi van regalar, i que si va abandonar a la seva dona no va ser per maldat, sinó perquè es va tornar ambiciosa i va començar a vendre cupons, i ell no va poder suportar la vergonya que la gent pensés que ell no la podia mantenir... Però afegeix que la seva separació va ser de fet, no de dret... El monòleg es torna difícil de seguir.

[SR PAREDES continua implacable] El Caudillo no tenia per què haver-ho fet, perquè ell no tenia necessitat de concedir gens a gent que vivia a la platja. Però la qüestió és que ho va fer. Cristóbal

Colón - afegeix - eixa criatura que degué de pensar que al final del mar deuria d'haver-hi una escullera perquè si no el mar cauria... Els seus pares eren teulers (perplexitat), fabricants de teules!, i això li va donar a ell (mirades de desconcert dels tècnics) una certa posició. Jo no el vaig conèixer – aclareix -, però pel que em diuen, hagué de ser així.

[TÈCNIC 1, amb gest d'impaciència] Vosté sap que amb els ingressos que té, aquesta pensió que cobra, ha de fer la Declaració de la Renda, (Paredes s'ha quedat amb la boca oberta, completament ultratjat; el tècnic afegeix amb timidesa)... No?

[SR. PAREDES, furiós] Jo no li dec res a l'Estat! He treballat des dels 10 anys, festius inclosos, i he donat al país el que necessitava: el meu treball fent croms de la Blancaneu i la Ventafocs a la fàbrica de Marquès de Barberà, del Raval, i als 14 anys ja vaig entrar a la Navili-
era Vulcano. Aleshores calia treballar amb tot el sentit, la capacitat i electricitat! I jo sempre vaig estar... Perdut!

[TÈCNIC 2] Però home, això a què ve?

[Sr. PAREDES] Què és el que no entén?!

[JO, sortint del dormitori amb roba a les mans] Escolta Paredes, que vull que em deixis aquest vestit teu.

[PAREDES] El de les meves noces? Només l'he utilitzat una vegada. Te'l regalo.

Vostès dos: fora d'aquí de forma immediata si no volen que els succeeixi alguna cosa pitjor.

GOS DE PROTECCIÓ OFICIAL

Vaig a regalar-li un gosset a la nena. Un gos és una cosa de molta utilitat en un pis. Amb l'autobús ens anem a la protectora de Sant Adrià.

- Hola. Volem un gos petit, mestís, vell, tranquil, dels que vagin a sacrificar. -

La noia ens ensenya les gàbies, i trio a un que té una cara veritablement patètica. Coix, petit, de respiració fatigada, molt vell. Té microtxís i està vacunat. El veterinari em comenta que a més té pneumònia, otitis, infecció urinària... És perfecte. La nena, entusiasmada, el treu a passejar mentre jo dono les dades del senyor Paredes,

ensenyant el seu carnet de la Naviliera Vulcano. Em demana l'empleat 120 euros per despeses... Clar... No hi ha prou amb les dades? Esperí que rebuscoque. Oh!, no porto res... Ara mateix vaig al caixer de la Caixa.

Per despeses diu el tio. No, no Marta, el que hem fet no és robar. Furtar tampoc. Simplement hem posposat una petició de pagament... Tampoc és mentir. Tingues en compte que l'important és viure en la teva veritat, perquè el que t'envolta és tot mentida... Marta, és que jo defenso la mentida per oposar-me al discurs de la veritat... Doncs clar que pots mentir, sempre que visques en la veritat. Doncs veuràs, això de mentir vivint la teva veritat és...

LLIÇONS D'URBANITAT

Prenem els tres l'autobús. Porto el gos en un braç, i la nena en l'altre. Què no pot entrar el gos ni picant? Què em diu! Doncs esperi que no saltaré en marxa, i la meva neteta no pot caminar, fou víctima del terrorisme, que si per aquí, que si per allà... Al final em deixen en pau.

Arribo a Sants. Em dirigeixo a un bar amb aquesta estampa de vell, nena i gos.

- Escolti (cambrer malcarat), aquí no pot entrar amb aquest gos. -

- Perdoni senyor, em pot donar una mica de menjar per a la nena? No tinc diners. -

- Com? -

- No tinc diners. La nena té gana. Qualsevol cosa. No vull res per a mi. -

El cambrer mira al gos, a la nena, a la nena, al gos moribund..., després d'una ràpida consulta, li posa a la Marta un cola-caó i un croissant amb mantega a la terrassa. La Marta dona trossets al gos. Jo m'apropo a una taula buida amb restes d'un desdèjuni, agafo uns rosegons de pa i me'ls menjo. L'escena és tan commovedora (o fastigosa tal vegada) que em fan un entrepà de patates fregides. Dono les gràcies i ens anem.

- Ja ho has vist Marta. Un gos i un nen són una ajuda inimaginable per a un vell. Perquè després diguin que els catalans són

garrepes. I els diners són un símbol del que podem prescindir, perquè a qui demana se li dóna, si ofereix alguna cosa a canvi... Hem ofert patetisme. A on voleu anar? -

- Entenc - diu la Marta amb el dònuts en la boca -.

- Guau! -

- Vinga. Anem a l'Ateneu Llibertari de Sants, a veure com podem ajudar als joves mig nus - afegeixo amb la boca plena de patates.

DILLUNS, ONCE DEL MATÍ. GRAN VIA DE LES CORTS CATALANES

Instat per la meva néta (a crits) perquè deixi de ser un paràsit, m'he decidit a treballar. Li he explicat a la Yoli que penso que és possible viure al marge del mercat, dels diners i de l'economia capitalista, però ella m'ha posat al carrer dient-me que la meva xerrameca no dóna per pagar factures. Però quines factures, si a Jumilla tot és gratuït? Escolti vostè, que si té enveja dels pobres no té més que venir-se a viure aquí. No et fot...

Així que vestit amb el vestit de noces del senyor Paredes, vaig a fer alguna cosa senzilla, sense riscos, que no em trenqui massa el cap. Entro en una croissanterie, un bar piho al que acudeixen els quadres dirigents de la Generalitat. Trio el que em sembla més desagradable i abordable. Entaulo la xarrada. Li sostrec. Em comenta (en resum) que és intolerable que gitanos, negres i romanesos siguin els que dirigeixen el govern català i que els donin cases gratuïtes. Dic a tot que sí, i que per si no fos prou, els romanesos van ser els que van sacrificar a Crist, i que segurament eren a més negres gitanos. El tipus assenteix vigorosament. Sortim al carrer, i abans d'acomiarar-nos li demano la cartera.

- Però què cony diu? Això què collons és? - em pregunta inquiet.

Llavors faig ús de la veu, i responc planament...

- Un atracament. -

Com sóc natiu, té el consol que no l'ha desplomat un negre o un romanès. Dues paraules ben dites, valen més que mil veus mal

donades. Joves llibertaris: no intentin fer això sense la supervisió d'un adult. Per a usar la veu, cal ser una persona creïble.

VENEDOR DE PARAIGÜES

Fet l'anterior negoci (no és robar, solament demanar diners, i a més entre compatriotes) i després d'un ràpid regateig, em passo per la Chinatown de Sant Roc. Si tenen ganes de visitar-la està per baix de la carretera per on passa el tramvia, a l'Avinguda del Marquès de Mont-Roig. Allí hi ha botigues industrials, magatzems... És igual que no siguis majorista, perquè els xinesos no perden una venda en aquesta època de crisi. Compró cent paraigües familiars amb els cent euros del babau, els fico en un carro de Mercadona, i amb la Marta em vaig passejant fins a Barcelona. Un llarg passeig. El part meteorològic anuncia pluja a les tretze hores. En una estona em trec tres-cents euros nets. Quin negoci més repugnant he fet. El carro l'hi regalo a un que està pitjor que jo. A veure si és possible ara que aquesta néta meva em deixi en pau amb el de l'economia sostenible almenys un parell de mesos.

VISITA A REURSA

Perquè la Marta conegui el que és l'avantguarda proletària de la burocràcia, entro amb ella a les oficines de Reursa, una subcontracta de la Generalitat. Els funcionaris de carrera ni detinguts anirien a Sant Roc, i per això subcontracten a aquests panolis. L'oficina és modesta. Al lloc on es posaria el retrat del rei, està emmarcat a mida A-3, la fotocòpia del carnet del senyor Paredes. Segons sembla un dels treballadors ha aconseguit que es fes el DNI, i la resta ha considerat la gesta mereixedora exposició.

Saludo i pregunto tan tranquil a la treballadora de guàrdia...

- Bon dia senyora, o senyoreta... Aquí que donen? -

Em respon fulminant la rossa, des del mostrador d'atenció al públic...

- El bon dia! -

I riu la tia. Una rialla sorollosa, estrident, que li surt

de l'abdomen. La vibració augmenta. Els blocs pendents d'enderrocament tremolen i s'esquerden. El centre sismològic recull frenètiques dades. La Marta, el gos i jo ens asseiem.

Aquesta oficina és molt entretinguda. Primer arriba una parella de guàrdies civils preguntant l'adreça d'una nota. La rossa els escolta atentament, treu un quadern i els llegeix literalment l'article tal de la Llei de Protecció de Dades que l'impedeix respondre la pregunta. L'empleada torna a les seves rialles i els deixa anar que si volen confitura, se'n vagin al Mercat de Sant Roc. Per darrere dels guàrdies, mentre surten una miqueta desconcertats, tres gitanes estan fent-los unes botifarres com cases de pagès.

Després arriba un gitano dient que el seu fill està molt malament, que té la sida, que té molta necessitat i que vol que li donin un pis. La impàvida treballadora es posa seriosa. Segons sembla el nota és conflictiu. Li dóna una altra adreça, frases de comprensió, llargues..., i l'home marxa remugant. Gairebé una hora de xarrameca.

No obstant això, el tio, com està remugant, no ha tingut prou i se m'encara agressiu.

- I vostè què mira? -

- Jo també tinc un nét amb la sida i que fuma. -

- El tio es queda parat. Medita. I comenta per a si mateix... -

- Del pitjor que hi ha en aquesta vida, és la droga. I ho sé

molt bé perquè jo la venc. -

Es marxa meditant. La Marteta em pregunta...

- Iaio? -

- Calla nena, no em preguntis ara coses estranyes, (a la treballadora), que tingui un bon dia senyoreta. Anem a per unes mantegades Marta. -

- Porta'm algunes! - m'encarrega la tia - Al forn del Mercat de Sant Roc venen les mantegades a vint cèntims! Escolta! Baixa la bestiola del mostrador, emporta't el gos! -

Vaig deixant enrere aquesta enorme rialla dedicada a reallotjaments, subvencions, pagues i peculis.

ESPECTACLE GRATUÏT

Mentre mengem mantegades contemplem el tramvia que creua l'Avinguda del Marquès de Mont-Roig. Ja ha atropellat a unes cinc persones. Totes cadàvers, obvi. No entenc perquè en lloc de creuar pels passos zebra..., Uiiii! Per què poc s'ha lliurat aquest, Marteta! Has vist quina volantada ha donat el conductor!, doncs no, sense mirar i a carrera feta 6 carrils de l'ala. I de l'ala al cel.

LA TORTUGA DE FORMIGÓ

Hui, per fer un poc més avorrit i ser dissabte, porto a la nena al parc infantil. La Marta em diu que preferix veure un derrocament, però la mare és intransigent i vol que la nena gaudeixi de la naturalesa i de la companyia de nens de la seva edat. D'acord.

El parc és anodí, amb gronxadors, esgoladores, balancins, sòl de suro... Diversos nens hi juguen. Un d'ells, gros, brut, es fica amb la Marteta, l'estira del cabell, l'espenta, li lleva un palet, es posa a xafar formigues... La Marteta plora. La seva cuidadora fa cas omís de les meves mirades de protesta. Fuma mirant al cel. M'acoste al nen solapadament, i faig ús de la veu. Quin és el teu nom?, què llest eres, què fort, què guapo...

- Escolta, maco, a que tu ets capaç d'entrar el cap per la finestra de la caseta? -

Immediatament, la bèstia eixa es dirigix a la tortuga de formigó, una espècie de refugi amb forma d'igló amb potes, en el que s'entra pel cap i se surt per la cua. El nen s'introduïx, es retorç i treu la testa per la finestreta amb grans esforços. Se li veu molt somrient, estirant el bescoll. Donen ganes de fotre-li una bona hòstia. La cuidadora ve corrent, advertint, cridant... Massa tard senyora. Més de quatre hores es tiren els bombers amb maça, mall, cisell i rotaflex, per a traure'l d'allà. No vegis els crits que fa.

Al final, la meva néta tenia raó: a la Marteta li ha acabat agradant açò del parc infantil.

RODES DE TRACTOR

Dimecres. Avui la meva néta em demana que me'n vagi de casa i no torni fins molt tard, que és el que faig tots els dies. Segons sembla té un afer amb algun xicot i haurà quedat per cardar. Em dirigeixo amb la nena a un proper taller de reparació de pneumàtics a veure passar els cotxes. És un taller molt gran. A la nena li dono un iogurt i un tros de pa, i ella es fica entre la maquinària a pispar.

Arriben dos tios en un camió amb una roda de tractor. La baixen a empentes. Quan el del taller l'arregla, paguen. El del taller se'n va a lo seu i els dos aquests van a pujar-la a la plataforma del camió, que està a més de metre i mig del terra.

Es posen entre els dos a pujar-la. No poden perquè pesa molt. Per portar-la la van muntar amb un carretó elevador entre cinc - expliquen -, "però aquí no hi ha carretó!". Comença a aturar-se gent per contemplar els seus braus esforços. No poden. Miren intensament. Res, no hi ha manera. El del taller es fa el boig, segons sembla té l'esquena feta pols. Els mecànics també tenen malament l'esquena, cosa dels gens. Llavors aquests dos supliquen ajuda. Segons sembla perden seixanta euros cada hora. Quin drama. Avanço. Els dic que s'apartin i em deixin sol. Tots riuen i diuen que a veure què fa el vell boig forçut.

La poso en peus donant-me manya, em col·loco ferm, l'abasto i aixeco mig mil·límetre i començo poc a poc a botar-la. Aixeco una mica, deixo caure... Cal fer-ho a poc a poc, perquè el més difícil és aconseguir que comenci el bot. Després només cal seguir l'impuls amb ritme. Al poc la roda està saltant a l'alçada de la plataforma. Li dono al vol una empenta, i la fico al remolc.

El públic està un poc perplex davant el que han vist.

- El truc radica que per tal de no donar-li una acceleració radial que provoqui que la roda se t'escapi, la força l'has de fer - li explico al conductor, un home major - una mica cap a tu de tal forma que contrarestis la component horitzontal de l'acceleració. Després és tenir paciència... -

Es marxen maleint-me i sense haver entès un borrall. Anem al bar Flanders a veure què ens donen, Marteta.

ANELLS DE PETICIÓ

Dijous. El tio que s'està pretenent a la meva néta, un marroquí partidari dels saharauís, i que diu que Hasán II és un tirà com el seu germà d'aquí, s'entén bé amb mi. Em demana que l'acompanyi per comprar l'anell de petició (l'home vol integrar-se). Vol casar-se amb la jai i fer-la feliç. Encara que aquestes coses són contràries a l'esperit de l'anarquisme, vaig amb ell per evitar que faci alguna ximpleria i es decideixi per algun anell massa gros i car. Arribem a la millor joieria del centre de Barcelona, ja que a Sant Roc no considera que hi hagi el que ell busca. L'empleat ens ensenya diverses aliances després de mostrar-li el meu acompanyant trenta bitllets de cinc-cents euros (els seus estalvis). El pretendent em pregunta si m'agrada un molt gros. Com no sé què dir me l'emprovo a veure què tal em queda. M'ho miro. Li pregunto a la meva besnéta. Diu que és molt gros. El gos ho olora. Li dic al nuvi que és massa gros, que en el meu dit llueix bé, però que ho dubto en el de la núvia...

Me'l vaig a llevar i no surt.

És molt desagradable. L'anell no surt de cap manera, provem amb saliva, amb sabó, amb oli, cada vegada més desesperat l'empleat avisa a l'encarregat, l'encarregat a l'amo, l'amo als mossos... El pretendent de la meva néta esquiva al guarda jurat i toca el dos quan escolta les sirenes (per la cosa dels papers, que tenint trenta no es fia dels guripes), i no el torno a veure. L'aliança aquesta no surt ni amb lubricant. Em porten a l'hospital sense perdre'm ull, amb escorta de policia. Els d'urgències diuen que anem al Vall d'Hebron. Allà diuen d'avisar als bombers, a algun expert en anells i acabem a comissaria i davant el jutge per furt amb diurnitat, sense premeditació i sense traïdoria. Em nego rotundament a pagar els setze mil euros que val. Amb la crisi que hi ha, amb això es compra un un pis, a més sóc dis-solvent. Tot això l'hi dic al jutge. L'amo de la joieria, la seva dona i el seu gendre demanen que m'empresonin. Li explico a l'home que a la presó estaria envoltat de lladres... El gros li prega al jutge que no m'empresoni! Li juro al joier, un tal Jaume, que faré règim i que no marxaré de Sant Roc. El joier, cada vegada que escolta "Sant Roc", es posa les mans al calb cap. Em demana que me'n vagi a viure amb ell. Li responc que ni parlar-ne. Torno a casa. La meva besnéta ha flipat tota la tarda, i s'ha menjat un entrepà de salsitxes que li va portar un mosso. Escalfat al microones de la comi.

TRUCADA TELEFÒNICA DE LA MEVA FILLA, LA MARE DE LA YOLI.

No... No ho faré... De cap manera... No et penso fer cas... M'és igual... No... No vinguis... Que nooo, que tot va bé, que no li falta de res... Nooo, la noia està bé, no et preocupis ... La teva néta tot el dia amb mi... Què a on la porto? Doncs on la vaig a portar, al parc, al cinema... Doncs et fots si no t'acabes de refiar..., a tu no et pot ni veure la teva filla, no..., no..., doncs clar que t'odia, és la teva filla... No, plora si no vols, tant li fa..., doncs no sé per què, ni idea, què vols que no et digui... Treu els diners venent calces, jo li dic que això és ser esclava del Mercat... A tres euros, et guardo alguna?... El barri? De luxe. Sant Roc és una meravella, gent extraordinària... Que et deixo, que crec que ve per aquí... No... No!

EL GROS DEL PRODUCTE HO FA POC ATRACTIU

La meva néta mira l'anell. Li explico la circumstància, el seu nuvi i tot això. L'hi he portat perquè el vegi, que després si el compra i li desagrada... Se sent afalagada perquè el seu nuvi li ha volgut regalar aquesta aliança. L'abraça. El besa. L'altre està radiant. Però no li agrada a la xicona.

- És massa grossa aquesta aliança. - em diu.

Que la torni demà, i ella se'n va a fregir uns ous. D'acord. Me la llevo, la poso al cendrer al costat del meu sac, a la cuina, i m'adormo acarolat pels fregits. La mida sí importa.

DESDEJUNI MATINER

A les sis del matí em desperta la meva besnéta, la Marta. Està d'empeus, davant meu, amb el pijama d'osets, la nina nadó en braços.

- Iaio. -

- Què Marta? -

- T'estimo molt. -

- Jo no t'estimo Marta. -

- Síii. Jo sé que tu m'estimes molt. -

- No. No t'estimo. -
 - Síii, si m'estimes... Ens anem al carrer iaïet? -
 - Escolta, deixa això, no toquis aquest anell amb el ditet. -
 Agafa l'anell.
 - Què és això iaïet? -
 - Escolta, deixa'l o encara es farà fer malbé, que l'haig de
 retornar a un home molt obsessiu... -
 - De qui és iaïet? -
 - No te'n recordes d'ahir? D'un gras calb... No! -
 Com no podia ser d'una altra manera, amb la rapidesa d'un
 fardatxo verinós, la Marteta es fica l'anell a la boca i se l'empassa.
 He tingut el pressentiment que anava a fer això. El que passa
 és que els meus pressentiments són sempre tardans, i es presenten
 quan ja ha passat el que sigui.

CONVERSA TELEFÒNICA AMB EL FOTUT JOIER.

- Et juro que la nena és un dimoni per menjar, no menja ni
 que et posis de genolls, no m'explico com se l'ha empassat... No, no,
 no. Oblida això Jaume. Ni encara que paguis tu l'operació... Que és
 més car l'anell que l'operació?... Anem a veure, ni que el maleït anell
 fos el de Mordor... Aneeeem a esperar tranquil·lament a que la nena
 el cagui... No, no et preocupis. La posaré a la escopidera i revisaré
 els excrements... Què vols fer-ho tu? D'acord, jo te'ls guardo, però
 tingues en compte que la nena va dura, caldrà tenir paciència... A
 l'hospital? Ni parlar-ne Jaume. La nena té quatre anys. Una cosa és
 que em portis a mi a Urgències, i una altra ficar a la nena aquí per-
 què la radiïn i la punxin... Que és una nena, fotrecollons! Oblida't
 d'això... No. No et preocupis. Suc de taronja, d'acord, molta fibra,
 d'acord Jaume, mira vaig a penjar, sí, vine si et dona la gana home i
 així veus el barri, sí collons, que et fiïs de mi que sóc, que sóc, que
 sóc..., un home d'honor, això és, l'hòstia, i voto a CiU..., de debò
 sí..., t'espero, et deixo que em vaig a dutxar... Vinga, adéu. -

DEPILACIÓ FORÇADA

Mentre arriba el Jaume aquest a prendre cafè, m'adono que viure amb la meva néta se m'està fent difícil. Tenim costums molt diferents. Per exemple: no només ella compra paper higiènic (que jo no utilitzo), sinó que fica el rotllo en una funda de punt de ganxo. No obstant, ho suporto amb estoïcisme.

Però aquests diferents costums tenen mals efectes. Per exemple. Sempre he estat una persona respectuosa amb el bioclima, i em dutxo una vegada a la quinzena (ella pren banys i gasta aigua calenta) de la següent manera: em mullo; tanco l'aixeta i m'ensabono; espero cinc minuts a que es dissolgui la crosta; obro l'aixeta i em rento.

Doncs bé, aquesta vegada, fa uns minuts, en comptes d'agafar el gel, m'he untat la crema depilatòria veet per error. Collons, semblava gel de bany. M'he quedat pelat i semblo una gamba cuïta, més encara pels genitals, zona en la qual em solc demorar.

Això de la família és un error molt gran.

La crema no és perfumada, però fa bona olor. Té una consistència untuosa en un pot verd amb aplicador de pressió de 400 ml. Es diu suau carícia, aconsegueix una depilació eficaç en tres minuts, conté sagí de caritat i lliuri i... Diu que em sentiré desitjada!

L'hòstia. És verí. Us deixo que la Yoli m'està cridant que què faig nu amb la seva crema sobre el portagots... Això que surt de l'ordinador per ficar el cederrón no és un portagots? No tinc per què suportar els teus crits! Ens anem al carrer, Marta. Marta? Collons amb la Marta, si ja està a la porta amb l'abric donant salts... No saltis Marteta, a veure si se't sortirà l'anell pel cul i no ens adonarem!

LA FALTA D'INTIMITAT PRODUEIX MONSTRES

Ha passat el dia sense pena ni glòria. Això de mancar de privacitat no m'agrada. Dormir al terra de la cuina, per falta d'espai, és una mica abjecte, però, en fi, són les tres del matí, estic calent i me la pelo per fer alguna cosa, mirant perols i cassoles. Quan acabo espero pacientment per abocar. Tenir la pròstata operada implica que els fluids surten lentament. Per allò de la lletada retrògrada, que surt cap a enrere i després... Vaja, que cal esperar. Per fi. Ja surt. Em netejo

amb el tovalló de paper, em pujo els pantalons, quan apareix el marroquí...

- Ah, Jorge, no puc dormir... -

- Jo tampoc. -

- Estic constipat, esternudo, tusso, moquejo... No em dormo. -

Dit i fet, agafa el tovalló de paper on m'he netajat el piu, i es moca. Després es fa un te, se'l beu i es neteja acuradament els llavis amb el mateix paper.

Els meus espermatozoides conviuen ara amb virus del refredat... Tant al tovalló com en un nas, en una boca... Què estrany ésser pot sorgir d'aquí? Espero que no li doni per fer-se l'anàlisi d'ADN.

TRITURADORA DE SOBRES

L'assumpte del gos ha estat una miqueta conflictiu. Quan ho va veure la Yoli va dir que ni parlar-ne i tot això..., però he demostrat a la meva néta la seva utilitat, perquè quan el gos està amb la Marta, la nena menja de tot i buida els plats. El que no li dic a la mare és que la nena li passa a la bestiola el que no vol o no li agrada quan ella no mira. La qüestió és que, finalment, la pau regna a aquesta casa per qüestions alimentàries. La nena menja, el gos menja, tot és perfecte. I, per fi!, va cagar l'anell, l'he retornat al seu amo, i l'he deixat examinant minuciosament la joia amb el microscopi electrònic.

Va sent hora de tornar al poble. Podria acostumar-me a aquest paradís.

FESTÍ FINAL

Vull donar una sorpresa a la petarda de la meva néta, i oferir-li un festí en condicions. Faig la compra i l'amago al meu sac. De matinada, mentre tots dormen, tallo fines tires de pastanaga i ceba, ho barrejo amb albergínia en daus, carabassó, coliflor, nap, tot a foc lent. Amaneixo amb espècies. Provo la pitança. Em recreo en la meua obra i la contemplo. L'olore. La llenço per l'excusat i aquí no ha passat res.

FI.

La nena ha engreixat més de mig quilogram durant la meva estada. El gos viu feliç. La meva néta es troba molt més relaxada i ja és capaç de parlar amb la seva mare per telèfon. El seu nuvi s'ha comprat una furgoneta amb el de l'anell. Els joves mig nus resisteixen el fred. El barri segueix la seva vida. Els escombriaires van escortats perquè van netejar minuciosament les reixetes dels arbres i van eliminar sense voler un dipòsit d'estupefaents. La jutgessa discuteix amb el senyor Paredes, si anar-me'n sense pagar d'un restaurant de Sant Pere de Ribes, després de menjar-me un quilo d'escamarlans amb la nena i el gos, és una estafa o un furt, si va haver-hi dolor o no... En fi, els col·legis obren de nou i fins l'any vinent, que si puc us explico allò dels escamarlans... No, no, no. No és estafar (jo hagués pagat d'haver pogut), sinó articular el pap al voltant d'allò metadescriptiu.

Autor Fernando Ventura
Traductora Rosa Navarro

